

İsrail-ABD Yiyecek Dağıtım Merkezlerini Katliam Sahalarına Dönüştürüyor: 500'den Fazla Aç Filistinli Aileleri İçin Yiyecek Ararken Vuruldu

11 Haziran'ın erken saatlerinde, daha güneş doğmadan 19 yaşındaki Hatem Shaldan ve 23 yaşındaki abisi Hamza Gazze Şeridinin ortasındaki Netzarim Koridorunun yakınlarında yardım tırlarını beklemeye gittiler. 5 kişilik aileleri için bir paket beyaz un almayı umuyorlardı. Beklediklerinin aksine Hamza eve küçük kardeşinin beyaz kefene sarılmış cesediyle döndü.

Shaldan ailesi İsrail'in kuşatması sebebiyle neredeyse 2 aydır büyük ölçüde gıda erişimi olmadan Gazze şehrinin doğusunda sığınağa dönüştürülmüş bir sınıfta yaşamaktaydı. Bir zamanlar yakınlarda olan evleri Ocak 2024'te bir İsrail hava saldırısı tarafından tamamen yok edilmişti.

Sabah 01.30 sularında iki kardeş kıyıya yakın Al-Rashid sokağında Şeride un taşıyan tırların geleceğini duyan diğer düzinelerce aç Filistinliye katılmışlardı. 2 saat sonra, "Tırlar geliyor!" bağırıışlarını duyduktan hemen sonra İsrail topçularının bombardımanına tutuldular.

0 sabah, Al-Rashid Sokağında yardım tırlarını bekleyen 25 Filistinli katledilmişti.(1)

“Yardım katliamı” diye isimlendirilen bu şey, ABD ve İsrail’in Filistin halkına karşı uyguladığı soykırımcı korkunçluğa kısa bir bakış işte tam da budur.

2 Mart – 19 Mayıs tarihleri arasında 78 gün boyunca Gazze’ye bütün gıda girişini engelleyip kitlesel bir açlığa sebep olduktan sonra ABD ve İsrail gıda girişine izin veriyormuş gibi görünmeye zorlandı. (2) Bu amaçla ABD destekli Gazze İnsani Yardım Fonunu [Gaza Humanitarian Fund] (GHF) kurarak 4 dağıtım noktası oluşturdular. (3)

On binlerce Filistinli açlık ve çaresizlikten aileleri için birkaç parça yiyecek alabilmek uğruna Amerika yönetimindeki bu noktalara doğru İsrail ordusunun kontrolündeki bölgelerden geçen kilometrelerce gittiler. Şimdi ise ABD ve İsrail bunları her gün bir katliamın gerçekleştiği ölüm tuzaklarına dönüştürmüştür. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi, şimdi bu katliamların planlanmış olduğu açığa çıkarılmıştır!

IDF Askerleri İnsani Yardım Bekleyen Silahsız Gazzelilere Ateş Etme Emri Aldı

GHF sahalarındaki görüntüler acımasız ve kaotiktir. Binlerce Filistinli gece boyunca yürüyüp sadece biraz gıda alabilme şansı için sabah erkenden toplanmaktadır. Bazen bu dağıtım noktaları o gün açılmamaktadır bile, veya sadece 1 saat açık kalmaktadır. GHF gıda dağıtımında hiçbir tecrübeye sahip

değildir, bu sebeple çoğu zaman diğerleri almadan ve zaten az olan kaynak tükenmeden bir kutu kapmak için bir çırpınışa dönüşmektedir. (4)

Peki bu dağıtım sahalarını çevreleyen İsrail ordusu bu kaosla nasıl baş etmektedir? Ateş açarak, topçu bombardımanına tutarak ve tanklarla vurarak.

Haaretz isimi İsrail gazetesinin bunları açığa çıkardığı “‘Bir Katliam Sahası: IDF askerlerine İnsani Yardım Bekleyen Silahsız Gazzelilere Bilinçli Olarak Ateş Açma Emri Verildi” isimli yazıya göre İsrail askerleri “Gazze’deki yiyecek dağıtım noktalarında silahsız topluluklara onları kovmak veya dağıtmak amacıyla ateş açma emri aldılar-bu Gazzelilerin hiçbir tehdit oluşturmadığı açıkça belli olsa da. (5)

Bir asker “bu bir katliam sahası” diyerek devam etti, “Gönderildiğim yerde her gün bir ilâ beş insan öldürölüyordu. Onlara düşman kuvvetler gibi davranılıyordu. Kitle kontrol yaklaşımı, biber gazı yok, sadece aklınıza gelecek her şeyle canlı ateş etmek var: Ağır makineli tüfekler, bomba fırlatıcılar, havan topları. Sonrasında dağıtım merkezi açıldığında yaklaşabileceklerini anlıyorlar. İletişim biçimimiz ateş açmak.”

Askerler *Haaretz* gazetesine merkezler açılmadan yaklaşımlarını engellemek için ve kapandıklarında da onları dağıtmak için insanlara ateş açmaktan bahsettiler. Bu aç topluluğun “askeri kuvvetler için bir tehdit oluşturmadıklarını” açıkça belirtmekte. Bir askere göre “Ateşe karşılık verilen bir olay dahi duymadım. Bir düşman yok, silahlar yok.” Ayrıca bu

saldırgan hareketlere “Tuzlanmış Balık Operasyonu” dediklerini paylaştı, bu çocukların oynadığı “Kırmızı ışık, yeşil ışık” oyununun İsrail versiyonunun adıdır.

İsrail’in Gazze’deki hareketlerinin soykırımcı doğası askerlerin davranışlarına da yansımaktadır: “Bu masum insanları öldürmek denen şey normalleştirilmiştir. Sürekli olarak bize Gazze’de düşman olmayan kimsenin olmadığı söylenmişti ve görünüyor ki bu mesaj askerlerin aklında yer edinmiş.” *Haaretz* gazetesinin raporuna göre “IDF emirleri ve savaş kanunları açık bir biçimde çiğnense de askerleri sivillere zarar veren komutanlara karşı” hiçbir disiplin cezası veya sorgusu söz konusu değildir.

500’den Fazla Ölü, 4000 Yaralı Sarsıcı Ölü Sayısına Eklendi

Gazze Sağlık Bakanlığına göre 27 Mayıs’tan bu yana yardım merkezlerinin yakınlarında ve bazı durumlarda BM gıda tırlarını beklerken 549 civarı insan öldürülmüş ve 4000 kişi de yaralanmıştır. Sadece 17 Haziran tarihinde İsrail kuvvetleri toplanmış insanlara tank mermileri, makineli tüfekler ve dronlarla saldırdığında 79 kişi öldürülmüş ve yüzlerce kişi yaralanmıştır.

Mayıs ortalarında GHF merkezlerinin açılmasından bu yana Rafah’taki Kızıl Haç hastanesi 20 defa “kitlese ölüm prosedürlerini” harekete geçirmiştir. Sınır Tanımayan Doktorlar yeni ABD-İsrail gıda dağıtım sistemini “insani yardım giysisi giymiş katliam” olarak nitelendirmiştir.

Bu sırada yeni bir araştırmaya göre İsrail 2023 yılının Ekim ayında soykırıma başladığından bu yana İsrail tarafından açılan ateş, açlık ve hastalık gibi sebeplerle ölen Gazzelilerin sayısının 100.000 civarı olması son derece mümkün görünüyor. Bu sayının yarısından fazlasını 18 yaşından küçük çocuklar ve kadınlar oluşturuyor. (6)

Tekrar Eden Yalanlar ve GHF'nin Soykırımcı Gayesi

İsrail ve ABD bu katliamlarla ilişkili hiçbir sorumluluğu kabul etmemiştir. İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu (diğer adıyla Netan-Nazi) *Haaretz* gazetesinin IDF askerlerinin bilinçli bir şekilde silahsız topluluklara ateş açması ile ilişkili raporunu “dünyanın en ahlaklı ordusu IDF’yi karalamak için kötü amaçlı yalanlar” diyerek kınamıştır. İsrail ordusu hiçbir kuvvete “bilinçli olarak sivillere ateş etme” emri verilmediğini iddia etmiş ve “IDF direktiflerinin sivillere karşı kasıtlı saldırıları yasakladığını” söylemiştir.

İsrail ve ABD tarafından kurulmuş ve Trump faşist rejimi tarafından yönetilmekte olan GHF medyanın BM konvoylarına yakın bölgelerdeki şiddeti hatalı bir biçimde GHF merkezlerine atfettiğini iddia etmiş ve Hamas’ı hatalı bilgi yaymakla suçlamıştır. ABD Devleti yakın zamanda GHF’ye 30 milyon dolar bütçe vermiştir ve bir sözcü bu kurumun “son derece harika ve kesinlikle desteklenmesi ve değer görmesi gereken bir kurum olduğunu, Gazze İnsani Yardım Kurumunun Başkan Trump’ın Hamas’ın yağmalayamayacağı bir şekilde yardım götürme çağrısı ile aynı çizgide ilerlediğini ve bunun gibi yaratıcı çözümler görmekte olduğumuzu” söylemiştir.

Bunlar yalandır. İlk olarak Birleşmiş Milletler Hamas'ın sistematik olarak insani yardım çaldığı iddiasını reddetmektedir. Ancak daha da büyük olan yalan, ABD ve GHF'nin Filistin halkına yardım etme amacı güttüğüdür. Gerçekte bunlar İsrail'in Gazze soykırımının araçlarıdır.

GHF, ABD ve İsrail tarafından İsrail'in Gazze'deki soykırımcı savaşını Gazze'deki kitlesel açlığa karşı büyümekte olan uluslararası öfkeye rağmen devam ettirebilmesi için kurulmuştur. Amacı hiçbir zaman İsrail'in soykırımının temel parçalarından biri olan açlığa son vermek olmamıştır. Bu sebeptendir ki İsrail BM'nin gıda dağıtımını yapmasını engellemektedir ve GHF sadece 4 merkeze sahiptir. BM, 400 adet gıda dağıtım alanı yönetmekteydi!

GHF merkezlerinin dörtte üçü Gazze'nin güneyindedir ve bunların amacı Gazzelileri güneye yerleşmeye zorlayarak İsrail'in onları Mısır sınırına yakın küçük bir toprak parçasına sıkıştırmasını mümkün kılmaktır. Bu merkezlerin kuruluşu ayrıca BM'yi yaftalamak ve Gazze'nin tümünde tamamen İsrail kontrolüne doğru ilerlemektir. Bu gıda katliamları Gazze'de 20 aydır süren ABD destekli İsrail katliam ve yıkımı bağlamında gerçekleşmektedir. Dahası, bu merkezler Filistin halkını daha da terörize etmek, katletmek, insandışılaştırmak ve dirençlerini kırmak için bir başka girişimdir.

Vicdanı olan herkes ABD-İsrail tarafından insanlığa karşı işlenmekte olan bu devasa suça karşı çıkmalı ve aktif bir biçimde protestoya katılmalıdır!

Filistin Halkına Karşı ABD-İsrail Soykırımını Durdurun!

Gazze'deki Kuşatmaya Derhal Son Verin!

Dipnotlar:

1.) <https://www.972mag.com/hunger-games-israel-gaza-food-aid/>

2.) İsrail, Hamas'ın 7 Ekimdeki saldırısını Hamas'a yanıt vermekten ziyade Gazze'deki Filistin halkına yönelik tam bir soykırıma başlamıştır. Bunun ilk adımı olarak gıda, su, ilaç, yakıt ve diğer ihtiyaçlara yönelik toptan bir ambargodur.

3.) Gazze İnsani Yardım Vakfı'na ait yardım merkezleri Mayıs sonu faaliyete geçmiştir. Bu vakfın kuruluşu, fonlanması ve koşulları tamamen şaibelidir. Vakfın İsrail'in koordinasyonunda ABD'li Evanjelikler ve özel güvenlik firmalarıyla kurulduğu bilinmektedir. Vakfın mevcut CEO'su Donald Trump ve İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu'ya yakın bir Evanjelik liderdir.

4.) İsrail hala Birleşmiş Milletlere bağlı yardım kuruluşlarının kaos ve ölümler olmaksızın tecrübeli bir şekilde gıda dağıtımını yapmasını sınırlandırmakta ve engellemektedir. Bu kuruluşların hali hazırda Gazze halkına kitlesel olarak gıda ulaştırabilecek olmalarına rağmen.

5.) <https://www.nytimes.com/2025/06/26/world/middleeast/gaza-aid-violence.html>

6.) https://www.haaretz.com/israel-news/2025-06-26/ty-article-magazine/.highlight/100-000-dead-what-we-know-about-gazas-true-death-toll/00000197-ad6b-d6b3-abf7-edfbb1e20000?utm_source=mailchimp&utm_medium=Content&utm_campaign=daily-brief&utm_content=00e141be4c

Madımak'tan Leman Dergisine Saldırıya Gericilik Hala Kol Geziyor

2 Temmuz 1993 yılında, bundan 32 yıl önce Sivasta Pir Sultan Abdal Şenliğinde Madımak Otelinde 33 aydın, 33 can yakılarak öldürüldü. Bu insanlık suçunun failleri gerekli cezaları hiçbir zaman almadı, doğru soruşturmalar yürütülmedi ve dava 2021 yılında zaman aşımına uğratıldı. Yani gericilik, hakim ulus ve inanç şovenizmi yine cezasızlıkla ödüllendirildi. Madımak Otelinin önünde haykırılan “Yaşasın şeriat”, “Sivas laiklere mezar olacak” ve “Cehennem ateşi” bağırışları kadar dönemin başbakanı Tansu Çillerin şu sözü de toplumsal hafızamızda unutmamamız gereken bir yer edinecekti: “Çok şükür otel dışındaki halkımız zarar görmedi.”

DGM'de hazırlanan iddianameler yine bilineni yapmış başta Aziz Nesin olmak üzere aydınların “halkı kışkırtıp provoke ettiğini yazmıştı”. Buna anaakım medya da eşlik etmişti. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu tarihten itibaren bugüne sayısız katliamın merkezi oldu, nitekim basit ve yalın bir hakikat şudur ki: Başta Kürt ulusunun bastırılması olmak üzere Ermeni Soykırımı ve diğer azınlıkların bastırılması olmasaydı bugün bildiğimiz Türkiye Cumhuriyeti'de olmayacaktı. Ezilen bir inanca mensup olan Aleviler Cumhuriyet öncesi de sonrası da her daim bu baskı ve sindirme politikalarının odağında oldular. Susturulduklar, ezildiler ve defalarca kez katledildiler. Madımakta pek çok şey hedefteydi, gericiler; Alevileri, aydınları ve ifade özgürlüğünü yakmak istemişlerdi.

Bundan 32 yıl sonra tam da Madımak'ın yıl dönümüne yaklaşırken İslami köktendinciler tekbirler ve şeriat sloganlarıyla Lemana Dergisine saldırdılar. Her nasılsa okurlarımız ve mücadele dostlarımız Taksim'de belirli bir sayıyı aştığında en sert şekilde saldıran polis yine "galeyana gelmiş, kıskırtılmış" güruhu sakinleştirme çabası içerisindeydi. Bu saldırılara uzun süredir burjuva muhalefet dahil olmak üzere toplumun ses çıkartan bütün katmanlarına saldıran faşist rejim de dahil oldu. Leman'ın çalışanları işkenceyle gözaltına alındılar. Bütün bu saldırıların sebebi ise Leman'ın Muhammed karikatürü çizmesiydi. Fatih Altaylı gibi bir hakim ulus şovenisti sistem borazancısının bile tutuklandığı mevcut atmosferde Leman yazı işleri ise "topu göğsünde yumuşatmış", "peygamberimiz, Mehmetçik" edebiyatıyla rejim ve gericiliğin saldırıları karşısında hemen geri adım atmıştır.

Köktendinci Gericiliğin ve Rejimin Saldırıları Karşısında Durmalı ve İfade Özgürlüğünü Savunmalıyız

Bilinmelidir ki Madımak Katliamı'nda da "fitili ateşleyen olay" Aziz Nesin'in Salman Rüşdi'nin Şeytan Ayetleri kitabının bazı bölümlerini çalıştığı gazetede yayınlamasıydı. Ancak bu son tahlilde pek çok çelişkinin üzerini örten idealist bir okuma olacaktır. Madımak Katliamı'na giden yol ezen -Türk Sünni İslam- ve ezilen inançlar arasındaki çelişkiyle bu ülkenin başından itibaren kurucu değerlerinin parçası olmuş, sosyal kohezyonu ve hakim sınıfları bir arada tutan önemli bir tutkal bileşeni olarak Siyasal İslam tarafından döşenmiştir. Tıpkı bugün Leman'a yapılan saldırının temelinde bütün bu yolun üzerine İslamcı-Türkçü faşist rejimin toplumu kutuplaştırdığı temelin de varolması gibi. Nitekim saldırılara da verilen yanıtlar bu kutuplaştırma temelinde verilmektedir. Dolayısıyla bugün ifade özgürlüğünü savunmak ve gerici saldırılara karşı durmak iki temel duruşu gerektirir: Rejimin gerici kutuplaştırmasına karşı durmak ve yeni-devrim

temelinde- bir kutuplaştırmayı sahaya taşımak. Bu bizlerin acil görevlerindendir. Bu görevin bilinciyle ifade özgürlüğünün savunulması, İslamcı faşist hareketlere karşı toplumsal mücadele noktalarında keskin olmalı ve birleşebileceğimiz güçlerle birleşmeliyiz. Bunu yaparken de rejimin bütünlüklü teşhirini sürdürmeliyiz.

Toplumun köktendinci dinci temelde kutuplaştırılmasını,

İfade özgürlüğünün gerici temelde saldırılarla baskılanmasını,

Azınlık inanç ve kimliklere yönelik tüm baskıları

Reddediyoruz! Radikal temelde daha iyi bir dünya mümkün ve bunu inşa etmek için hemen bugün çalışmaya başlamamız gerekiyor!

Gazze’de Amerika Sponsorluğunda İsrail Yapımı”Açlık Oyunları” Devam Ediyor

**ABD-İsrail’in Filistin Halkına Karşı Soykırımını Durdurun!
Hemen Gazze’nin Kuşatmasını Kaldırın!**

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı 23 Haziran, 2025 tarihinde revcom.us içerisinde yayınlanmıştır. Yazının orijinaline

<https://revcom.us/en/american-sponsored-israeli-enforced-hunger-games-gaza-continue> üzerinden ulaşabilirsiniz.

ABD ve İsrail, İran'a karşı tamamen haksız savaşlarını ilerletmekteyken İsrail'in Gazze'de işlediği ABD destekli insanlığa karşı suçlar da durmak bilmeden ilerlemektedir.

Reuters'ın 20 Haziran tarihli bir raporuna göre "İsrail'in Cuma günü Gazze'deki saldırısı en az 44 Filistinliyi öldürdü. Yerel yetkililer öldürülen Filistinlilerin çoğunun yiyecek yardımı aradıklarını bildirdi, Birleşmiş Milletler Çocuk Ajansı ise içilebilir suyun eksikliğinin bir kriz noktasına geldiğini belirtti. Hamas tarafından yönetilen yerel sağlık hizmetleri yetkilisi ise yardım tırları bekleyen en az 25 kişi Gazze'nin merkezinde Netzarim'in güneyinde İsrail'in saldırıları sonucu öldürüldüğünü bildiriyor."

Bir yardım dağıtım merkezine giderken öldürülen Filistinlilerin yakınları, 18 Haziran 2025 Fotoğraf: AP

İsrail'in Gazze'deki katliamının sonucu ölüm sayıları her hafta artmaktadır ve şu anda Ekim 2023'ten bu yana *öldürülen veya yaralanan 50.000'den fazla çocuk* da dahil olmak üzere 55.000 Filistinli yaşamını yitirmiştir. Bu Gazze Sağlık Bakanlığının resmi verileridir, İsrail'in devasa bombardımanının oluşturduğu yıkıntının altında kalan binlerce insan bu verilerin içerisinde sayılmamış olabilir.

İsrail, işgal altındaki topraklara neredeyse tüm insani yardımın girişini engelleyerek Gazze'nin yaklaşık 2 milyon nüfusunu (yarısını çocuklar oluşturuyor) açlıktan ölmenin kıyısına itmiştir. İsrail'in saldırıları sebebiyle neredeyse tamamen yıkılmış su sistemleri sonucu bir BM yetkilisine göre

“çocuklar susuzluktan ölmeye başlayacaklar”.

2 Martta İsrail Gazze'nin en büyük yardım kuruluşunun (United Nations Relief and Works Agency (UNRWA) [Birleşmiş Milletler Yardım ve Bayındırlık Ajansı]) çalışmasını yasaklamıştır. 2 aydan uzunca bir süredir Gazze'deki halkı açlık çekmeye mahkum ettikten sonra Mart ayının sonlarında İsrail ve ABD sözde “Gaza Humanitarian Foundation [Gazze İnsani Yardım Kuruluşu]” tarafından yönetilen “yardım merkezleri” kurdular. Bu yalancı “kuruluş” yakın zamanda uzun süreli bir Trump destekçisi olan Hristiyan-faşist fanatik Rev. Johnnie Moore tarafından oluşturulmuştur. Bu merkezler ihtiyacın kenarından kıyısından dahi geçemeyecek kadar az yardımda bulunmaktadır. Ancak Gazze'nin tümünün açlıktan kavrulması ve İsrail'in yardımları önlemesi sebebiyle çaresiz kalan insanlar ne zaman bu merkezlerden birinin açıldığını duysalar onlara doğru koşmakta, özellikle de çocuklar için az da olsa bir nebze yiyecek alabilmeyi ummaktadır. Ancak bunun aksine çoğu zaman İsrailli kuvvetler tarafından ölümcül bir yaylım ateşiyle karşılaşmaktadırlar.

Gazze'de hayatta kalma mücadelesi veren bir kişi bunu kurgu romanı ve film serisi *Açlık Oyunları*'na benzetmektedir. Başkaları ise popüler televizyon dizisi *Squid Game* ile benzerlikler bulmaktadır. Bunların ikisi de kurgu bir ortamda üstlerindeki yabancı bir güç tarafından sadece hayatta kalabilmek için kendileri gibi başka ezilmiş insanlarla mücadele etmeye zorlanan insanları anlatan eserlerdir. Ancak Gazze'de olanlar son derece gerçektir. Gazze halkının sadece kendileri ve aileleri için biraz yiyecek yardımı almaya çalışırken karşılaştıkları korkunçlukları birazcık anlayabilmek için şu video kesitini izleyebilirsiniz. Bu bir halkın tamamen soykırıma uğratılmasıdır ve bütün dünyanın gözü önünde hızlanarak devam etmektedir. Buna acilen karşı konması

ve tüm bunların durdurulması zorunludur!

Evin Hapishanesinden Bir Grup Tutuklunun Acil Bildirisi

23 Haziran pazartesi günü, İsrail savaş uçaklarının Evin hapishanesini hedefleyen hava saldırısı sonrası yönetim binalarının bazı kısımları, hapishane reviri ve hapishane savcısının güvenlik ofisi ciddi hasar almıştır. 4. koğuşun bir kısmı çökmüş ve camlar patlamıştır, bazı tutuklular ise hayatlarını kurtarmak için alt kata koşarken yaralanmıştır.

Hapishane reviri bilfiil yok edilmiştir ve koğuşların içerisinde yaralıları tedavi edecek temel tesisler bulunmamaktadır. Hapishane yetkilileri yaralıları dışarı transfer etmeyi reddetmekte ve esasen onları bakıma ulaşamayacakları bir yerde terk etmektedir.

Bu sırada güvenlik güçleri ve hapishane güvenliği koğuşlara yoğun bir biçime konuşlanmışlardır. Yardım önermek yerine baskı ve kontrol atmosferini yoğunlaştırmışlardır. Tutuklulara karşı tehdit, gözdağı ve baskı saldırıdan bu yana ciddi derecede yükselmiştir.

Hapishanenin dışında Evin'e gelen yollar kapatılarak ailelerin buraya ulaşması engellenmektedir. Buna rağmen bir grup aile

üyesi bütün riskleri göze alarak Evin hapishanesinin önünde toplanmıştır.

Kuşatılmış ve savunmasız tutuklular olarak bildiriyoruz:

Bombalamadan da, yıllardır hayatımızı ve onurumuzu kıran organize şiddetten de kaçacak hiçbir yerimiz olmamıştır.

Kamuya, ailelere, bütün uyanmış vicdanlara sesleniyoruz:

Sessiz kalmayın.

Acilen Evin Hapishanesinin önünde toplanarak hayatlarımızın kurtarılmasına yardım edin.

Yaralıyız, tehdit ediliyoruz ve her an hayatımız elimizden alınabilir.

– Evin Hapishanesinden Bir Grup Tutuklu 23 Haziran 2025

ABD Emperyalizmi İran'a Saldırıyor ve Nükleer Suç İşliyor! Cevap Olarak Tüm Dünyada İnsanlığın Kurtuluşunun Bayrağını Kaldırın

Amerika'nın faşist başkanı Donald Trump, bugün (22 Haziran) akşam saatlerinde İran'ın Fordo, Natanz ve İsfahan'daki nükleer tesislerine sığınak delici (bunker-buster) bombalarla saldırdığını duyurdu. Bu canice saldırı, uluslararası hukukun

açık ihlali olup, nükleer tesislere saldırıyı insanlığa karşı suç olarak tanımlayan normları çiğnemektedir. Bu savaş suçu, İran'ın geniş bir bölgesini bu saldırılar sonucu ortaya çıkacak radyoaktif yayılıma maruz bırakacak; bu da milyonlarca insanın yavaş yavaş topluca katledilmesi ve bu topraklardaki halkların nesiller boyu nükleer bulaşmaya maruz kalması anlamına gelmektedir. Bu nükleer suç, dünyada daha yıkıcı savaşların önünü açmıştır. Amerika, 20. yüzyılda Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerini yok eden atom bombalarını atan ilk emperyalist güç olmuştur; şimdi ise 21. yüzyılda nükleer suç işleyen ilk emperyalist güç olmuştur.

Bu suç karşısında, dünyanın halkları güçlü bir tepki göstermeli ve Bob Avakian'ın şu çağrısını bilinçli mücadelelerin temel şiarı haline getirmelidir:

“Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir.”

Vicdan sahibi tüm insanlara çağrımız şudur: Bu mücadelelerde, İran halkıyla dayanışmanın bir ifadesi olarak bile olsa Ortaçağ zihniyetli, gerici İslam Cumhuriyeti'nin çürümüş bayrağını kaldırmayın. 46 yıldır bu rejim saldırgan polisi ve askeri güçleriyle her türlü muhalefeti ve halkımızın daha iyi bir toplum özlemini bastırıyor. ABD ve İsrail'in saldırganlığı karşısında kasaba ve köylerde estirdiği terörü arttırıyor ve siyasi tutsakları saldırıya açık yerlerde tutmaktadır. İsrail ve ABD'nin suçları kesinlikle İslam Cumhuriyeti'nin desteklenmesi için bir meşrulaştırmamalıdır. Böylesi bir pozisyon sadece İran halklarına ihanet etmek ve onların emperyalizmle gerici İslam Cumhuriyeti rejiminden özgürleşmiş bir gelecek umutlarına darbe vurmaktır. Son tahlilde böylesi bir “destek” ABD ve İsrail'in çıkarına olacaktır. Bunun yerine direniş ve dayanışmanın yıldızının işlediği **kurtuluşun kızıl bayrağını kaldırın**. Bu bayrak, kapitalist emperyalist düzenden doğan emperyalizme ve gerici rejimlere karşı mücadelede

birleşmiş bir dünyayı temsil etsin.

Dünya halkları, her adımında yüz milyonlarca insanın yaşamını mahveden, savaş ve yıkımı yaşam biçimi haline getirmiş bu kapitalist sistemden keskin bir şekilde kopmalıdır. Bambaşka bir yaşam biçimi için; ekonomik temelleri tamamen farklı, siyasi sistemleri baştan sona değişmiş, insanlar arasında özgürleştirici ilişkileri güvence altına alan ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun temel ihtiyaçlarını karşılamayı ve en yüce özlemlerini gerçekleştirmeyi hedefleyen özgürleştirici toplumlar kurmak için savaşmalıyız.

Emperyalizm ve İran İslam Cumhuriyeti olmayan bir İran için, ABD ve İsrail'in saldırgan savaşına karşı İran'da ve dünyada geniş bir birlik oluşturmak için ilerleyelim!

Dünya halkları: İran'daki bu devrimci hedefin gerçekleşmesi için bizimle birlikte olun, bu temelde İran halkıyla enternasyonalist dayanışma için omuz omuza mücadele edin!

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist)

22 Haziran 2025

20. Yılında, Devrimin 17 Kızıl Karanfilini Yeniden Hatırlamak

"En güzel doğa fotoğrafları, uçurumun kenarında çekilir"

Mao Zedung

Mao'nun dizelerinden olan "en güzel doğa fotoğrafları, uçurumun kenarında çekilir" sözü bize şunu söyler; şayet yaptığınız şeyi en iyi şekilde yapmak istiyorsanız, o işin risklerini sonuna kadar zorlamanız gerekir. Maceraperet bir biçimde duyuluyor olsa bile, aslında bu son derecede önemli ve **materyalist bir ilkedir**. Eğer insanlar yapmış oldukları işin tehlikeli yanlarını hesaba katıp ama sınırları sonuna kadar zorlayan biçimde hareket etmezlerse, yaptıkları şeylerde başarılı -ya da beklenen düzeyde başarılı- olamayacaklardır.

Kafka, Dönüşüm adlı romanında, Gregor Samsa adlı kahramanın bir sabah kalktığında bir kocaman bir böceğe dönüştüğünü anlatır. Kafka'nın böceğe dönüşme analogisi üzerinden tartışmaya çalıştığı yabancılaşıma kavramıdır. İnsanların modern kapitalist toplumda birbirlerine yabancılaşımasının nasıl hızlı yaşandığını anlatır. Bu eser ilginç diyaloglarıyla da haylice ünlüdür ama dönemi açısından bakıldığında son derecede radikal bir biçimi barındırır. Kafka bu öyküsünde tüm normları karşısına alır ve yapmak istediği şeyi sonuna kadar zorlamaktan geri kalmaz. Ve hiç şüphesiz ki Kafka'yı Kafka yapan en belirleyici özelliği budur; edebiyatın mevcut sınırlarının sürekli olarak dışına doğru çıkması ve tüm bunları "elindeki her şeyi kaybetme pahasına" sınır noktalarına kadar zorlayabilmesidir. Bu Kafka'nın eserlerinde kendini gösteren belirleyici/tanımlayıcı özelliğidir.

Bob Avakian, sosyalist toplumun inşasında -ve sosyalist topluma giden devrim süreci boyunca- sağlam çekirdek temelinde bir hayli esnekli formülünü önermektedir. Toplumun çok katmanlı ve çok renkli doğası ve yapısına dikkat çekerek, bu sürece önderlik edecek olanların her türden eleştiriye -iftira ve çamur atmaları içermeyen ama açıkça sosyalizm karşıtı olan düşüncelerin de- yönelik açık olmak, teşvik etmek, muhalif mayalanmanın sağlanabilmesi için, gergiyle dört bir yandan kopma noktasına kadar çekilerek, kopma noktasına kadar izin verilmesi gerekliliğini dile getirir. Bu yukarıda bahsettiğim **materyalist ilkenin**, sosyalist topluma ve bir

bütün bu topluma giderken uygulanmasıdır.

Türkiye Kuzey Kürdistan'daki devrimci komünist hareket de böylesi nadir örneklerle sahiptir. Yoldaş Kaypakka'nın çıkışı sadece bu topraklarda değil, uluslararası anlamda da bazı ezberleri bozan bir nitelikteydi. Genç yaşına, kısa devrimci mücadelesine rağmen bilindik sınırları zorlayan ve onun ötesine geçen bir duruş sergiledi. **Ve bana göre, 2002'de Maoist partinin 1. Kongresinde de benzer bir çıkış vardı.** "Geleneksel bilgeliğin" ötesine geçme, alışılmış düşünüş biçimini sorgulama ve devrimci komünizm için yeniden bir temel inşa edebilmenin **-yaratmak için yıkıma başlamaktan korkmamanın, sınırları sonuna kadar zorlamanın-** bazı önemli hususlarını içeriyordu.

Örneğin insanların 30 yıldır alışık olduğu ismi bir günde değiştirme. Yoldaşlar şöyle açıklıyorlardı; "gelenen aşamada mevcut isim bilimi -Maoizmi- temsil etmediği için bunu yaptık", bu son derecede radikal bir çıkıştı. Bu tamamen Leninvari bir örnekti; "bu gömlekle, doğruyu gerektiği gibi temsil edemeyiz" demenin naçizane bir örneği.

Ölümlerinden sonra 17'ler diye andık ama 2002-2005 sürecine önderlik eden de bir avuç kadroydu. Şüphesiz ki devrim için yaşamını veren herkesin ödediği bedel yücedir. Bu tartışma götürmez. Burada ifade etmek istediğim şey, bedelden ziyade

nitelikle ilgilidir. Açıkçası **Cafer, Aydın, Okan, Cemal**'lerin devrimci komünizmi yeniden haritaya koyabilmek için girişmiş oldukları mücadelenin niteliğidir.

Devrimci komünizm için dönüşüm

2002'ye önderlik eden yoldaşların "dönüşüm" için mücadelesi Kafka'nın romanında anlattığı gibi bir gecede olmadı. Onlar uzun yıllar boyunca hem uluslararası komünist harekette hem de bizim geleneğimiz içerisinde olagelen çizgi problemleriyle uzun zamandır mücadele ediyorlardı. 2000 Ölüm Oruçları sonrasında devrimci hareketin karşı karşıya kalmış olduğu tasfiyeci dalgayı bertaraf edebilmenin yegane yöntemi, yine bizleri böylesi bir sürece sürükleyen çizgi problemlerinin anlaşılması, bunlara karşı bilimsel komünizmin ne olup olmadığıнын tesis edilmesiydi. Yoldaşlar esas olanın idealist bir "irade" savaşı olmadığını, irade göstermenin doğru bir çizgi temelinde ancak bu tasfiyeci ablukayı yıkabileceğini söylüyorlardı.

Bence bu yoldaşların belirleyici/tanımlayıcı özellikleri, şimdiye kadar yaşadığımız problemlerin sadece bir "klik" problemi, bir kaç "art niyetli" insanın yanlış yönlendirmesi ya da "geçen dönem önderliklerin hatası" yaklaşımı gibi ele almanın ötesinde, şimdiye kadar yaşanan problemlerin kaynağının çizgi problemi olduğunu ve hareketimizin uzun zamandır sağ ya da "sol" bir çizgiler tarafından yönlendirilmesinin temelinin ise bilimle olan ilişkisinden - bilimsellikten kopmadan- kaynaklı olduğu, o yüzden Maoizmin anlaşılmadan bu çizgi problemleriyle baş edilemeyeceğini söylemeleri idi. Bu bizim saflarımızda **kitlesel düzeyde** bir ilkti ve önemli oradan pozitif bir etki yarattı; bir çok insan problemlerin kökenini aramak/anlamak için hareketimizin çizgi problemleriyle uluslararası çizgi problemleri arasındaki bağ arasında ilişki kurma düzeyinde mücadele etmeye başladı. Sorun, "basiretsiz kadrolar" ya da "art niyetli insanlardan" çıkarak, çizgi problemlerine yönelerek, **devrim için** gerçek bir

çıkış aramanın dönüşümü gerçekleşti.

Benim gibi **yeni devrimci olan insanlar bu süreçten çok etkilendiler, çok öğrendiler.** Ben bu süreci -dönemi itibariyle- oldukça pozitif bulduğumu lafı dolandırmadan söylemek istiyorum. Çünkü yoldaşlar, dönemin tüm tasfiyeci-reformist eğilimine rağmen, devrimci komünizm için yol haritasını Maoizm üzerine yeniden inşa etmek istiyorlardı. Tabii ki ağır hataları da oldu ve onların ölümü bu ağır hatalar zincirlerinin sonuncusuydu ama bu hataları **devrimin içerisinde, devrim yapabilmek için** yaptılar. Onlardan sonra hareket muazzam bir darbe aldı ve onların baş etmeye çalıştığı tasfiyeci-reformist çizgiyle yüz yüze kaldı. Hem 1. Kongre önderliğinin baş etmeye çalıştığı şeyleri anlamama hem de bilimin ilerleyen seviyesine -komünizmin yeni sentezi- sırt dönme pratiği, bu geleneğin, baş edilmeye çalışılan çizginin bir parçası olmasına neden oldu. Bu son derecede olumsuz ve üzücü bir örnektir.

Bazı “şahsi” tecrübeler

2005’te ölümsüzleşen yoldaşların bir kısmını tanıma gibi şerefe sahip olmak, bir devrimci için gerçekten “paha biçilmezdir”. Kendime her zaman “iyi ki onları tanıdım, onlardan öğrenebilmişim” derim -her ne kadar bugün, bu tecrübelerin/bilgilerin bir kısmı geçersiz olmasına ya da eskisi kadar objektif realiteyi tanımlayamamasına rağmen. Şimdi burada onların bazı “kişilik” özelliklerini de anlatmak istiyorum. Onların kişisel olarak deneyimledikleri, hayata dokunma tarzlarıyla, devrimci düşüncelerinin bir kombinezonu olan bu özellikler tarihin derin ve karanlık sularında unutulup gitmemeli.

Berna'nın kendine has bir özelliği vardı, "bizim" sosyolojiden değildi. O yüzden tavırları hep bir mesafe barındırırdı. Ama üstencilik sezmezdiniz, çok ince bir çizgide ilerlerdi; mesafeli ama samimi. Sanırım bu Okan yoldaşın önermesiydi; ilişkilerimizde mesafeli ama samimi olacağız. Berna'yı çok iyi tarif eden bir özellikti bu. Berna sadece devrimci komünist değildi, aynı zamanda güçlü bir entellektüeldi. Afrika'daki kolonyalizm üzerine sohbet ettiğimizi hatırlarım, Fildişi Sahili hakkında, -ülkenin sömürgeleşmesi yeniden sömürgeleşmesi, emperyalistlerin arasındaki çelişkiler sonrasında çıkan iç çatışmalara ve katliamlara yönelik uzun uzadıya bilgiler aktarırdı. İngilizcesi anadili gibiydi ama Fransızcası da oldukça iyiydi. Sadece konuşmakta biraz çekingendi. ABD'den yoldaşlarla Berna hakkında konuştuğumuzda, ona nasıl gıpta duyduklarını hatırlarım. Mülkiyede okumuş, bu ülkenin valisi olmuş aileden gelen Berna, uzun bir dönem neredeyse üst sınıf yaşamasına rağmen yerini tarihin bu tarafında, ezilenlerin yanında, baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya için alabilmişti. Onunla saz çalıp türkü söylediğimizde -biraz operavari söylerdi ve ben türkülerin orjinalini bozduğu için çok hoşlanmazdım-, gözleri kapanır, başını hafiften geriye doğru atar ve kendinden geçerdi ve aradaki "mesafe" hemen kalkardı. Defalarca "beyaz giyme toz olur" türküsünü çalar söylerdik, en sevdiği türkü müydü

bilmiyorum ama çok sevdiğinden eminim. Berna yoldaşı kaybettikten sonra bu türküyü her dinlediğimde bu anları hatırlarım.

Daha önceden de Kenan yoldaşı anlattığım bir makale yenikomunizm.com sitesinde yayınlamıştı. Kenan yoldaş çok yönlü bir devrimci komünistti. Kendisini sadece bir yönüyle sınırlayan ve orada konumlandırıran yoldaşlara açık eleştiri getirirdi; “yoldaşlar çok yönlü olun, kendinizi bir çok alanda geliştirin, uzmanlığınız olsa bile, çok yönlü öğrenmekten vazgeçmeyin” derdi. İdeolojik tartışmalarda çok amansızdı, ama hiç bireysel yaklaşmazdı. İnsanlarla değil, düşünüş biçimleriyle uğraşırdı. O yüzden benim gibi genç kuşaktan olan devrimciler, onun tarafından eleştirilmekten hiç çekinmezdi. Bu çok nadir bir şeydir; eleştiriliyorsun, eleştireye kendini açıyorsun ve ağır olan düşünce yüklerinden arınmaya başlıyorsun. Şüphesiz **bu zemini sunan Kenan yoldaşın çizgisi ve tarzıydı**. Okuduğun yazıları, kitaplardan aldığım notları ya da toplantılarda kafamı karıştıran hususları ona sormak için can atardım. Sonuna kadar dinler, acelecilik yapmaz ve hep temel meseleleri kovalamaya çalışırdı. Genç yoldaşlara dair çok dikkatliydi ve en önemlisi **pozculuk yapmazdı**. Belki de çok önemli değildir, bilemiyorum. Kenan yoldaş öyle bir sarılırdı ki kalp atışını hissederdin. Yoldaş gibi hissederdin, bu insana başka türlü güç katan bir özelliği idi.

Bu bölümü çok uzatmadan son olarak da Aydın yoldaşa değinmek istiyorum. Çocuk denecek yaşta devrimcilerin saflarına katılmış, küçük yaşta yaralanmış ve bacağının işlevini yitirerek topal kalmış, defalarca cezaevine atılmış, defalarca işkence maruz kalmış, açlık grevlerine yatmış, ölüm oruçlarına girmiş, özcesi direnmiş ve direnmiş, böylece devrimin güçlü bir figürlerinden birine dönüşmüştü. Bu “sınanma çizgisinden” dolayı tüm devrimci örgütlerin gıptayla baktığı bir kişilikte, ayrıca herkese oldukça güven verirdi. Aydın yoldaşın teorik donanımı ne Cafer ne de Serdar gibiydi. Kendisi de toplantılarda bu hakikati teslim ederdi. “Serdar yoldaş (Kenan Çakıcı) teorik olarak bizden çok çok ileri” dedi. Lakin Aydın yoldaş çizgi kovalamakta oldukça mahirdi. İnsanların düşüncelerinin nerelere evrileceğini görür ve kritik meselelerde müdahale ederdi. Hiç unutmadığım bir şeyi paylaşmak istiyorum. Ö0’larına yönelik yürütmüş olduğumuz bir oturumda, Ali İhsan Özkan’ın feda eyleminin bizim çizgimizle ne derecede ilişkili olduğu üzerine keskin bir tartışma döndü. Aydın yoldaş bu tartışmada sadece dinleyiciydi. Ama iş öyle bir noktaya geldi ki bir devrimci için “boşa öldü” sonucu çıkıyordu ve Aydın yoldaş ayağa kalkıp; “Yoldaşlar bu tartışmanın zemini yanlış, tartışmayı hemen sonlandırın” dedi ve salondan çıktı. Bizler de ne olduğunu anlamadan arkasından çıktık. Salonun önünde bir çiçeklik gibi bir şey vardı, oraya

oturdu ve sigarasını yaktı. Gözleri hem öfkeli bakıyordu hem de neredeyse dokunsan ağlayacak gibiydi. Biraz sakinleştikten sonra -Aydın yoldaşın sinirli halleri çok meşurdur-, kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama özetle şöyle söylemişti; “yoldaşlar bizim Ö0’lerinde yaptığımız önemli ve ağır hatalar var bunları kabul ediyoruz. Ama yoldaşlarımız esasta bizim hatalarımız sonucunda öldü demek, devletin ve onun saldırısının niteliğini anlamamak ve esasının bu yönü oluşturduğunu söylememek olur. Ve bu her ölen yoldaşın ölümünü anlamsızlaştırır ve ‘boşa öldüler’ bakış açısını güçlendirir. Zaten düşmanın halk saflarında yaratmaya çalıştığı şeylerden biri budur” demişti. Bu tavrı son derecede önemliydi. Devrimciler, devrim yapmak için önlerine çıkan zorunlulukla mücadele ederken, bazı hatalar yapıp hayatları ölümle sonuçlanabilir. Yine de temel olan şey, bu zorunluluğun varlığıdır; son derecede baskıcı ve sömürücü olan bu düzenin köklerinden sökölüp atılması için devrimci mücadelenin zorunluluğu.

Kelimenin gerçek anlamıyla, özlemle anmak

Yukarıda yaşadığım bazı şahsi şeyler, benim devrimcilik hayatımda yol gösterici tecrübelerdi. Özellikle Aydın yoldaşın **hayatının her anını** devrimci için örgütlemesi durumu, bende hep örnek bir davranış olmuştur. Ve açıkçası, bazı dönemler onların bu pozitif tecrübelerini hatırladığımda, onları nasıl özlediğimi de hatırlıyorum.

Benim kuşağım için 2002’nin devrim için ısrar ve sebat etmeye yönelik bir yanı vardı ve bunu alelade bir temelde değil, dönem açısından bilimin seviyesi olan Maoizm temelinde yapmaya çalışıyorlardı. **Bir bilim olarak komünizm nedir? Baskı ve sömürü ilişkilerini sınıfsız, sömürsüz ve baskısız bir dünyaya doğru götüreceğ olan devrimin çizgisi nedir?** Bu soruları soruyor olabilmem, benim yeni komünizmle de tanışmama vesile olan şeydir ve açıkça söylemek gerekir ki yoldaşlar yaşasalardı BA’nın inşa ve önderlik ettiğı Yeni Komünizmi

savunurlar mıydı bilmiyorum ama ne azından bu soruları soruyor olabilmek, geleneğimiz etrafında Yeni Komünizmin daha fazla ve en azından nispeten doğru temelde tartışılır olmasına vesile olabilirdi. Maalesef bunu yapamadık ve Mao'nun tabiriyle "bir ikiye bölündü ve tersine döndü". Sonuçları dünya devrimi açısından oldukça negatif oldu.

Daha önce Kenan yoldaştan bahsettiğim [makalede](#) anlattığım üzere; **yoldaşların 2005'te yaşamını yitirmesine yönelik "kaçınılmaz" bir son ya da determine edilmiş bir "alın yazısı" yoktu. Birçok yoldaşın zamanında belirttiği üzere belki de bu "son" engellenebilirdi. Yine de tüm bu "son" sorunu, zorunluluk ve özgürlük ilişkisinde yatmaktadır; dehşet üzerine dehşet açan, insan hayatlarını küresel ölçekte un ufak eden sistemin -zorunluluğun- köklerinden sökülüp atılması -özgürleştirilmesi- hakikatinde yatar. Ve bir komünist devrimci, yaşamını böylesi bir geleceğin inşasına hasretmişse, bu karşılaşılabileceği muhtemel bir "son"dur. Mao'nun da dediği üzere; "İnsan yaşamı sonludur ama devrim sonsuzdur".**

Anıları önünde özlemle eğiliyorum. Devrim mücadelesinde ve sonrasında 17'lerin önemli katkıları, fedakarlıkları, yeni bir dünya inşasında her daim özgürleştirici bir duruş olarak anılacaktır.

Sosyalizm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Gençlik Meclisi bünyesinde 15-16 Haziran 2025 tarihlerinde gerçekleştirilen Gençlik ve

Demokratik Toplum Konferansında Yeni Komünizm okuru tarafından Sosyalizm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül adıyla gerçekleştirilen sunumun metin halidir. Sosyalizm ve demokrasi kavramlarının tartışmaya daha geniş ve derin bir biçimde açılmasını, geçmiş sosyalizm pratiklerinin doğru bir temelde ele alınmasını değerli görüyor ve izleyeceğimiz mücadele hattında bu tartışmaların büyük öneme sahip olacağını düşünüyoruz. Dolayısıyla bu sunumun metin olarak yayınlanmasını bu tartışmalara ufak da olsa bir katkısı olmasını umuyoruz.

Bu sunum sosyalizme ilişkin son dönem yapılan yorumlara çok girmeden, geçmiş sosyalizm deneyimlerinin temelini ve esasını oluşturan özgürleştirici yanına ve tali hatalarına değineceğiz. Özellikle de iki büyük devrim olan Ekim Devrimi ile Çin Devrimi üzerine duracağız. Bunları kısıtlı bir sürede yapma gerilimi ve çelişkisi içerisinde olduğumuzu söylemek isteriz. Yine de kısa bir girişte olsa, geçmiş sosyalizm deneyimlerinin doğru bir analizini ve dolayısıyla doğru bir sentezini yapmak son derecede kritiktir. Şayet bu yapılmadığı takdirde sınıfsız, sömürsüz ve ayrımsız bir dünyaya ilerlemek hedefiyle olan sosyalizm -sosyalist toplum- ya “kötü kokular geliyor” denilerek bir torba gibi ağzı bağlanıp rafa kaldırılacaktır ya da bir dogma haline getirilerek özgürleştirici, devrimci özünden uzaklaştırılacaktır.

Komünizmin birinci dalgası

1871’de kısa ömürlü Paris Komünü ile başlayan, 1917-53’de Sovyetler de, 1949-1976’da Mao’nun ölümüne kadar süren komünizmin ilk dalgasında muazzam atılımlar gerçekleşti. 18.

yüzyılda başlayan burjuva devrimleri “eşitlik” ve “demokrasi”, özgür bireylerin serpiildiği bir toplumun olacağını söylerken, en temel insan haklarının dahi verilmesinin ötesinde baskı ve sömürüyü en ağır ve acımasız biçimde işledi. Burjuvazinin kendi iktidarını pekiştirmek ve sürdürmek üzere ezilenleri kendi bayrağı altında toplamak için 300 yıl boyunca vaat ettiğı ve gerçekleştirmediğı şeyleri, şanlı Ekim Devrimi ve Çin Devrimi bir gecede gerçekleştirdi. Şimdi bunlardan bazılarına değinelim.

Ekim devrimi özel mülkiyet ilişkilerinde radikal bir kopuşu temsil ediyordu. Baskının ve sömürünün dünya çapında kalkabilmesi için, “herkesin emeğine göre, herkesin yeteneğine” göre ilkesi, ilk defa bilimsel ve büyük ölçekte uygulandı. Avrupa’da 12-14 saat işçilerin canı pahasına çalıştırıldıkları koşullarda, Ekim devrimi 8 saatlik uygulamaya geçen ilk ülke oldu. Ardından, 7 saat, 6,5 saat ve yer yer 4 saatlik çalışma uygulamasına geçildi. 1 Aylık izim uygulaması yapıldı ve milyonlarca insanın karşılayabileceğı tatil evleri tahsis edildi. İnsan emeğı ve yaratıcılığı, özel mülkün güçlenmesi ve pekişmesi yerine, bir yandan temel

ihtiyaçların karşılanması diğeryandan ise dünya devriminin ilerletilmesi temelinde ele alınıyordu.

Kadınlara seçme ve seçilme hakkı hemen tanındı, eşit işe eşit ücret ilkesi uygulandı. Kadınlar devrimin hem öznesi hem de önderi oldu. Aleksandra Kollontay, dünyanın ilk kadın bakanı olarak bu büyük devrimci atılıma önderlik etti. Din ve patriyarka altında ızdırap çeken kadınların radikal dönüşümü sağlandı. Kilise onaylı evlilikler kaldırıldı ve boşanmalar üzerinde ağır etkisi olan patriyarkal dini uygulamalar yasaklandı. Kürtaj hakkı dünyada ilk defa Sovyetler tarafından tanındı. Kolektifler oluşturularak “kadın işi” olarak adlandırılan “ev içi emek” toplumsallaştırılmaya yönelik radikal adımlar atıldı ve kadınlar tüm iş alanlarında toplumun öznesi oldu. Bu radikal ilerlemeler sadece cinsiyet eşitliğı hakkının tanınması için mütevazı adımlar değildi, aynı zamanda kadınların bizzat devrimin itici bir gücü ve önderi olması için de bazı temel yöntem ve ilkeleri de barındırıyordu.

Eşcinsellik, ilk defa Ekim devrimiyle birlikte suç olmaktan çıktı -her ne kadar 1934'te tekrardan suç sayılacak olsa bile-. Çiçerin, Sovyet Dışişleri Halk Komiseri olarak dünyanın ilk eşcinsel bakanı oldu ve uzun yıllar görev yaptı. Ekim devrimi, cinsiyet rollerinden kopamayan ağır hatalarına rağmen, bundan 110 yıl önce, ilk defa radikal, büyük ölçekli ve kamusal olarak cinsiyet rollerini, eşcinselliği tartışılır hale getirdi.

Ekim devrimi, UKKTH'nı kayıtsız şartsız, amasız ve fakatsız uygulayan bir devrimdi. Finlandiya'nın bağımsızlığı tanındı. Devrimden önce bir "halklar hapishanesine" çevrilen topraklarda, federatif yönetime geçildi. Ana dilde eğitim ve hizmet temel ilke olarak yaşandı. Azınlıklara ekstra fonlar sağlanarak, kendi dillerinde dergi/gazete çıkarmaları, film

çekmeleri sağlandı ve tüm dünya çapında kültürleri sergilendi. Anti-semitizm yasaklandı ve yüz yıllar boyunca pogroma uğrayan Yahudiler üzerindeki baskı son buldu. Dışlanmış oldukları meslekleri tekrardan icra edebildiler, devlet kurumlarının içerisinde çalışabildiler. Devrimden hemen sonra küçük bir azınlık olan Kürtlerin varlıkları tanındı, Kürtçe eğitim için Latin alfabesi yapıldı. Ermenistan'da Gürcistan'da ve diğer yerlerde, Kürtler kendi ana dillerinde eğitim ve hizmet aldılar. Erivan Radyosu, Kürtçe'nin ilerletilmesi için tüm Kürdistan coğrafyasına yayın yapacak şekilde Kürtçe programlar düzenledi.

Sovyetler'de çocuk hakları tanındı ve çocuklar "kadının" parçası olmak yerine toplumsallaştırılmaya çalışıldı.

Eğitim tamamen bilimsel ve parasız ve herkes için oldu. Ekim devrimi öncesinde eğitime erişim sadece üst sınıflara aitti. Sağlıkta büyük ilerlemeler kat edildi ve tüm topluma hizmet verilecek düzeye getirildi.

Şimdiye kadar anlattıklarımız Ekim Devriminin gerçekleştirmiş olduğu ilklerden sadece bazılarıdır. 110 yıl sonra baktığımızda bu ilklerin bazılarının çok da "radikal" olmadığını düşünebiliriz ama bu kesinlikle yanlış olacaktır. Burada ifade ettiğimiz şeyler, örneğin eşit işe eşit ücret, Türkiye'de dahil olmak üzere tüm dünyada hala mümkün değildir, çünkü toplumun örgütlenmesini oluşturan şey, kapitalist üretim ilişkileridir. Kapitalist toplumun en belirleyici niteliği ise, üretimin, insanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayan diğer hayatların ortak çıkarını düşünerek değil, tam aksine, meta üretimi ve mübadelesi temelinde olduğunu, birbiriyle rekabet halindeki sermayelerin sürekli olarak büyümeye yönelik zorunlulukları/itkisi olduğunu ve bu üretim ilişkilerin sonucu

olarak sürekli olarak hayatları ızdırap içerisine sürüklediği, açlığı, sefaleti ve savaşları doğurduğu gerçekliğıdir. Böylesi bir ekonomik altyapıya dayalı sistemin üst yapıda -düşünce alanlarında, kültürde, hukukunda, kurumlarda vb- sürekli olarak yaptığı şey, yoğun sömürü ve baskı üzerine kurulu bu düzenin her yönüyle meşru kılınması ve pekiştirilmesidir.

Büyük Çin Devrimi ve Mao'nun Niteliksel Katkıları

1949'da Çin'de gerçekleşen devrimle insanlığın dörtte biri kurtuluşun yeni tepelerine doğru tırmanmaya başladı. Mao önderliğindeki ÇKP, 1945'te Japon emperyalizmine büyük darbe vurup, Çin'den defettikten 4 yıl sonra devrimi gerçekleştirdiler. İlk başlarda bu devrimin temel kitlesini "köylülerin" oluşturmastından ötürü proleter yani komünist bir devrim olmadığı düşünöldü. Stalin ölümünden kısa bir süre öncesine kadar bu görüşü benimsiyordu -kimi özeleştiriler vermekle birlikte, Mao'nun neyi nasıl temsil ettiğine dair bilimsel bir görüşü içermiyordu.

Mao, 1966'da Çin'de Kültür Devrimi'ni başlatmak, yeni iş birliği ve halka hizmet değerlerini hayata geçirmek için öğrencilerle bir araya geliyor. Fotoğraf: AP

Çin, toprak ağaları ve savaş ağalarının hüküm sürdüğü son derecede acımasız yarı-feodalitenin hüküm sürdüğü bir ülkeydi. Köylülerin ezici bir çoğunluğu topraksızdı ve çok ağır koşullarda çalışmalarına rağmen, hayatlarını sürdürebilecek durumda değillerdi. Her yıl açlıktan on binlerce insan ölüyordu ve kıtlık "normal" yaşamın parçası halindeydi. Çin'de devrim olmadan önce ortalama insan ömrü 32 yıldı ve bu devrimden kısa bir süre sonra 70'e yükseldi. 500 milyonluk ülkede tıp eğitimi almış sadece 12 bin doktor vardı ve her yıl enfeksiyon ve parazitten kaynaklı 4 milyon insan ölüyordu. Kadınların kalçalarının ön plana çıkması ve yürürken sallanması için 7,8 yaşından itibaren demir ayakkabı giydirilirdi. Kadın işçiler, sabah erken saatlerde işe başlasın diye, geceleri fabrika kapıları kilitlenirdi. Çin'de 60 milyon insan afyon bağımlısıydı.

Çin devrimi yeni bir devlet iktidarı, işçi-köylü ittifakı

temelinde bir proletarya diktatörlüğü biçimi kurdu. Bu yeni devlet; halkın haklarını korudu, karşı devrimi ortadan kaldırma noktasında kararlı oldu ve toplumun baştan aşağı dönüştürülmesini ve dünya devriminin desteklenmesini mümkün hale getirdi. Şehirlerde ve kırsal alanlarda, toplumun her düzeyinde yeni kurumlar oluşturuldu. Bunlar Komünist Parti öncülüğündeydi, ancak eskiden sömürülen milyonlarca ve milyonlarca insanı, toplumu dönüştürmek ve yönetmek için inisiyatif almak üzere içine alıyordu. Büyük bir kitle seferberliği yapıldı.

Çin'in feodal ağalara bağlı toprakları 300 milyon köylüye dağıtılarak toprak reformu gerçekleştirildi. Bu şimdiye kadar dünya çapında yaşanmış en büyük kamulaştırmadır. Bu reform kadın-erkek eşitliği gözetilerek yapıldı, "aile" temelinde değil! Tüm bunlar Mao'nun "kadınlar göğün yarısıdır" sloganına paralel gidiyordu. Ayaklarına demir ayakkabı vurulan kadınlar devrimden sonra bale yapmaya başladılar. Çin'de kadın baletler, dünya çapında takdir kazanıyordu. Özellikle de Kültür Devrimi esnasında kadınlar devrimin öncü gücü olarak öne çıktı ve geleneksel yaşam tarzına yönelik büyük mücadelenin parçası oldular.

Mao 1949'da devrimin ilanı konuşmasında şöyle söylemişti: "Çin halkı ayağa kalktı, bu sadece başlangıçtır, uzun bir oyunun kısa açılışıdır." Fakat devrimi gerçekleştiren bazı güçler Mao ile hemfikir değildi. Japon emperyalizmin kovulduğunu, feodalitenin tasfiye edildiğini ve "sanayi devrimi" için daha fazla ileri atılım yapılması gerektiğini düşünüyorlardı. Onların sosyalizm vizyonu aslında sadece "müreffeh" bir seviyeye ulaşmaktı, bir nevi devlet kapitalizmiydi. Mao bu tehlikenin farkına vardı ve buna karşı amansız bir mücadele yürüttü. Bir taraftan kitlelerin temel ihtiyacının karşılanması, refah düzeyinin yükseltilmesi gerekirken diğer

yandan ise bunun dünya çapında devrimi ilerletmeyle arasındaki çelişkiyi gördü. Sınıfsız ve sömürsüz bir topluma ilerlemenin sadece “mülkiyet araçlarının” ele geçirilmesinin yeterli olmadığını, üst yapıda da büyük atılımların gerçekleştirilmesi gerektiğini anladı.

Sovyetler'deki kapitalist restorasyondan da çıkardığı derslerle Mao, proletarya diktatörlüğü altında komünizm nihai hedefine doğru devrimi sürdürme teorisini geliştirdi. Mao, sosyalist toplumdaki maddi koşullar ve bunun ideolojik yansımaları olduğu sürece devrimin tersine dönmesine ve kapitalizmin restorasyonuna karşı bir garanti olamayacağını, bunu engellemenin araçlarının basit ve kolay olmadığını, bu tehlikeyi ortaya çıkaran toplumsal eşitsizlikleri ve kapitalizmin diğer kalıntılarını kısıtlamak ve nihayetinde, tüm dünya çapında devrimin ilerlemesi ile birlikte, kökünden sökmek ve ortadan kaldırmak için devrimi sürdürmekten başka bir çözüm olmadığını gördü ve vurguladı. Sosyalist toplum boyunca sınıf mücadelesinin devam ettiğini dolayısıyla sosyalist iktidarların da geriye dönebileceğini bilimsel olarak ortaya koydu. Toplumda süregiden sınıf mücadelesinin yani eski fikirlerle yeni fikirlerin mücadelesinin en fazla komünist partisi içerisinde yoğunlaştığını anladı. Mao kendisine has tarzıyla “komünistlerin çoğu, çoğu zaman komünist değillerdir” diyerek, komünist olmanın özel bir kumaşı olmadığını herhangi bir ezilen sınıftan ya da gruptan gelmenin komünist olmaya yönelik bir “averaj”, yetkinlik, yatkınlık barındırmadığını ve komünist olmaya yönelik sürekli mücadelenin gerçekleştirilmesi gerektiği hakikatini yakıcı bir şekilde ortaya koydu.

Birinci komünist dalganın en yüksek tepesi olan BPKD, çoğunluğu genç olan on milyonlarca insanı harekete geçirdi. Mao, “burjuva karargahları bombalayın” diyerek, eski fikirlere

tutunanlara karşı, devrimin ilerletilmesi gerekliliğini gösterdi. Kültür devrimi, burjuva medyada anlatıldığı üzere bir “taht” kavgası değildi. Şüphesiz hedefleri arasında, kapitalist yolcuları alaşağı etmek vardı ama esas görevi, sosyalist toplumda süregiden ve eski toplumdan devralınan fikirlerle mücadele etmektir. Bu mücadeleye önderlik edildi ama sadece önder kadrolarla sınırlı kalınmadı. Çin toplumunun her bir halkasında yeni yönetim biçimleri, devrimci komiteler, köylü komünleri oluşturularak, halk kitleleri bizzat bu sürecin parçası oldu. Böylece, toplum içersinde hakim olan ve kapitalist restorasyonun da temeli olan üretim ilişkileri daha fazla sınırlandırılıyor hem de bunun düşüncü biçimlerine karşı halk kitlelerinin bilinçlerinde bir sıçrama gerçekleştirilerek, siyasi seviye yükseltiliyordu.

Mao sosyalist toplumda onu geriye doğru çeken koşulların aynı zamanda sınıfsız ve sömürsüz topluma dair gerekli sıçrayışın temeli ve potansiyeli olarak da görüyordu. Bu görüş Mao’nun Çelişki Üzerine adlı meşhur makalesindeki “zıtların birliği ve mücadelesi” ile çok yakından ilişkiliydi. Mao son derecede çalkantılı olan Kültür Devrimi esnasında, Marks’ın 18. Brumaire’deki unutulmuş pasajını tekrar gündeme getirerek, adeta komünizme yeniden kalbini vermiş oldu ve bütün toplumu bu temelde yönlendirmeye çalıştı. Mao buna “4 Bütünler” dedi. Bunlar; “bütün sınıf farklılıklarının kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandığı bütün üretim ilişkilerinin kaldırılması, bu üretim ilişkilerine karşılık gelen bütün toplumsal ilişkilerin kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün düşüncelerin devrimcileştirilmesi”

Komünist devrimin yeni bir dalgası için

gerekli temel, Yeni Komünizm

1976'da Mao'nun ölümünden kısa bir süre sonra Deng Sia Ping tarafından bir darbe gerçekleştirildi. Devrimin önderleri tutuklandı ve sesleri kesildi. Halkın içerisinde binlerce devrimci bastırıldı, tutuklandı ve öldürüldü. Ve böylece sosyalizmin son kalesi olan Çin'de kapitalizme geri dönüş gerçekleştirildi. Bugün kapitalist Çin, halkın tüm kazanımlarını iptal ederek dünyanın en büyük ikinci ekonomisi olabildi.

Çin'deki karşı darbe sonrasında dünya çapında bir moralsizlik ve yönelimsizlik hakim oldu. Özellikle de adından başka hiçbir şeyi sosyalist olmayan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin feshinden sonra, dünya çapında anti komünist propaganda bir volkan gibi patladı. Bu süreçte ve devam eden

yıllarda bir çok ilerici de bu propagandanın şu ya da bu düzeyde parçası oldu.

Sosyalizmin geçici yenilgisi ve komünist devrimin ilk aşamasının sona ermesi birçok negatif özelliklere neden olmuştur. Örneğin daha dar bakış açılarına ve daha kısıtlı özlemlere götürmüştür. İnsanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayayan diğer hayatların radikal olarak özgürleştirilmesi hedefinden, dar ve son derece ekonomist “kimlik” taleplerini ön plana çıkarmıştır. Bir zamanlar işin doğrusunu bilen ve daha büyük bir çaba içerisinde olanlar arasında bile, kısa dönemde, emperyalizmin ve diğer sömürücülerin hâkimiyeti altındaki dünyaya – gerçekte ve en azından öngörülebilir gelecek için – başka bir alternatif olamayacağı fikrinin kabul edilmesine yol açmıştır. Kapitalist toplumun üst yapısal düşüncesi olan demokrasi ya da radikal demokrasi tartışmaları bu süreçte daha fazla ön plana çıkmış “yegane” alternatif olarak sunulmuştur.

Özetlemek gerekirse: Komünist devrimin ilk aşaması uzun bir yol katetti ve karşılaştığı son derece somut engelleri aşmak için mücadelede ve tüm sömürü ve baskı ilişkilerinin sonunda ortadan kaldırılacağı, halkın bütün yönleriyle yeni bir özgürlük biçimine sahip olacağı ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir bilinçle ve gönüllü inisiyatifle, toplumu bütün dünya çapında örgütlemeyi ve dönüştürmeyi sürdürmeyi üzerine alacağı bir dünyaya doğru ilerlemek için mücadelede, inanılmaz derecede ilham verici şeyler başardı. Fakat pek de şaşırmamak gerekir ki, hem bu devrimlere ve ileri götürmeye çalıştıkları bu yeni toplumlara önderlik edenler tarafından işlenen pratik anlamda, hem de bu önderlerin yöntemlerinde ve anlayışlarında, bazıları oldukça ciddi olan önemli yanlışlar ve zaaflar vardı. Bu hatalar ve zaaflar komünist devrimde başlangıç denemelerinin yenilgisinin temel nedenleri değillerdi.

Sosyalizm deneyimlerinde ve genel olarak komünist hareketin tarihindeki tali hatalar, düşünce tarzlarındaki çizgi problemleri, süreç içerisinde daha köklü bir hale gelmiş ve kritik bir çelişkiyi doğurmuştur. Mao'nun tabiriyle "bir ikiye bölünmüş ve tersine dönmüştür". Devrimci Komünist Parti'nin önderi Bob Avakian bu kritik sorunlarla 60 yılı aşkındır mücadele yürütmüş ve komünizmin yeni bir sentezini bizlere sunmuştur. Bu yeni komünizm:

"Bugün geline nokta kadarki gelişme süresi boyunca komünizmin kendi bünyesinde mevcut olagelmiş ciddi ehemmiyette bir çelişkinin, esas itibariyle bilimsel olan metodu ve yaklaşımı ile buna ters düşen tarafları arasındaki çelişkinin nitel bir çözümlenmesini temsil eder ve buna somutluk kazandırır...Yeni sentezde en temel ve esasa ait olan şey, komünizmin bilimsel bir metot ve yaklaşım olarak daha da geliştirilmesi ve sentezidir, ve bu bilimsel metot ve yaklaşımın genel olarak realiteye, özel olarak da, bütün sömürü ve baskı düzenlerini ve ilişkilerini alaşağı etme ve kökünden söküp ortadan kaldırmaya ve komünist bir dünyaya doğru ilerleme amacıyla yürütülen devrimci mücadeleye daha tutarlı uygulanmasıdır.

Avakian'ın özellikle gelecekteki sosyalist topluma dair tahayyülleri son derecede çığır açıcıdır:

- Komünizmin nihai hedefi doğrultusundaki dünya devriminin bir parçası olarak – temelde buna bağlı bir parçası olarak- toplumun sosyalist dönüşümünün pratiğe geçirilmesinin kavranması
- Ayakların baş olduğu, "şimdi sıra bende" gibi rövanşist

bir toplumun ötesinde, tüm baskı ve sömürü formlarını yaratan ilişkilerin ve düşünüş biçimlerinin ötesine geçmek.

- Yeni sosyalist devletin konsolidasyonu ile birlikte toplumsal ilişkilerin ve toplumsal ve sınıfsal çelişkilerin ifade edilme biçimlerinin bir paraşüt misali “açılıp yayılacağı” kavranması
- “Geniş bir esnekliğe sahip sağlam çekirdek” ilkesinin sosyalist topluma uyarlanması ve önemi. Sosyalist süreç boyunca komünizme gidebilmek için entelektüel ve kültürel muhalefetin tanınması ve toplumun sürekli olarak bu tartışmaların teşvik edilmesi
- Proletarya diktatörlüğünde sosyalist anayasanın, halkın haklarının ve hukukun egemenliğinin rolünün kavranması, resmi ideolojinin olmaması.
- Sosyalist bir ülkede ve uluslararası düzlemde halkın refahı ve devrim arasındaki ilişkinin kavranması, bu ikisinin birbirini güçlendiren değil, çelişen şeyler olduğunun anlaşılması ve “bir ülke devrimi” temel alınarak değil, dünya devriminin ilerletilmesi temel alınarak çelişkilerin çözülmesi.

Burada hızlıca ifade ettiğimiz hususlar ve çok daha fazlası komünist hareketin 160 yıllık olumlu/olumsuz tecrübelerinin ve daha da geniş olarak insanlık hazinesinin deneyimlerinin bir sentezi olarak, Bob Avakian’ın mimarı olduğu ve bizzat önderlik ettiği yeni komünizmde mevcuttur. İnsanlığı, gezegeni ve bu gezegen üzerinde yaşayan diğer hayatları önemseyen ve gerçek bir kurtuluş isteyen herkesin yeni komünizmi etüt etmesi son derecede önemlidir.

Bu makalede ele alınan meseleleri daha köklü anlamak için şu çalışma ve makalelere bakınız;

Bob Avakian, Yeni Komünizm – Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik, El Yayınları, 2018

Bob Avakian, Atılımlar [Breakthroughs]: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım, El yayınları, 2021

[DKP ABD'in, Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı: Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto](#)

Devrimci Komünist Parti ABD Merkez Komitesi'nin 6 Resmi Kararı

Bildiğinizi Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz

İran Komünist Partisi (MLM): Faşist İsrail ve ABD Emperyalizminin Saldırılarına Karşı Çıkmalıyız

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan açıklama İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) tarafından yapılmıştır. Farsçadan çevirisi Yeni Komünizm okurları tarafından yapılmıştır, [ingilizcesiyle](#) teyit edilmiştir. Çevirideki hataların mesuliyeti Yeni Komünizm Kolektifindedir.

İsrail'in, Humeyni rejiminin askeri ve güvenlik görevlilerinin suikastı ve İslam Cumhuriyeti'nin askeri merkezlerinin hedef alınmasıyla başlayan ve şimdi faşist liderlerinin Tahran'ı cehenneme çevirmeyi vaat ettiği İran topraklarına yönelik askeri saldırganlığı, İsrail tipi yaşam biçimini yansıtmaktadır. İsrail, Filistin halkına karşı sömürgeci bir yerleşim devleti olarak kurulduğundan ve II. Dünya Savaşı sonrasında bu yana ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki askeri ve güvenlik kolu olarak nefes almıştır ve başka türlü nefes alması da mümkün değildir. Sosyal kohezyonu Yahudi teokrasisi temelli bir faşizm tarafından sağlanmaktadır. Netanyahu'nun başlattığı askeri operasyona verdiği "Yükselen Aslanlar" ismi (Tevrat'tan bir ayet) bu faşist Yahudi köktendinciliğinin doğasını iyi bir şekilde ifade etmektedir. Saldırı başlamadan önce Netanyahu, Kudüs'teki Ağlama Duvarına bu ayetin içeriğini içeren bir not asmıştır: "Bu aslanlar avlarını yiyip, öldürülenlerin kanını içene kadar yatmayacaklar."

İsrail rejimi şiddetli ve korkutucu "fanteziler" ile yaşıyor ve bu dehşeti ABD'nin gelişmiş askeri ve güvenlik silahlarıyla Ortadoğu'ya dayatıyor. Bu teokratik faşizmin liderleri insanlara karşı işledikleri suçlarda İslam Cumhuriyeti'nin suçluları olan Humeyni ve suikaste uğrayan komutanlarından farklı değiller. Tek farkları İsrail'in öldürme ve yok etme gücünün çok daha büyük ölçekte olmasıyla beraber ABD emperyalizminin cephaneliğine sahip olmasıdır. İsrail devletinin "Ortadoğudaki en demokratik hükümet" olduğunu veya Ortadoğu halklarına (bombalar, füzeler ve soykırımla) iyi bir gelecek getireceğini düşünenler; Netanyahu'nun amacının İsrail'i bölgedeki baskın güç haline getirmek ve hatta topraklarını genişletmek olduğunu, bu şekilde "aslanların avlarını yiyip öldürülenlerin kanını içmeden uyumayacaklarını" unutuyorlar!

İsrail'in Gazze'deki soykırımcı savaşının ve İran

topraklarındaki mevcut saldırganlığının gerçek gücü ve motivasyonu ABD emperyalizmi tarafından sağlanmaktadır. Trump faşist rejimi, çıkarlarını dünyanın her köşesine dayatmak için sınırsız şiddet ve yıkım kullanmak üzere ABD emperyalizminin ellerini serbest bırakmaya geldi. ABD emperyalizmi onlarca yıl boyunca Ortadoğu'nun baskın gücü, "tek sahibiydi". Ancak bu tekel emperyalist Çin ve emperyalist Rusya gibi güçlü rakiplerin yükselişiyle kırıldı. Şimdi faşist Trump rejimi bu tekeli geri istiyor. Trump rejimi için buradaki belirleyici faktörlerden biri İslam Cumhuriyeti ile hesaplaşmaktır. ABD emperyalizmi bu noktada İslam Cumhuriyeti ile olan sorunun belirleyici yanının rejimin nükleer bomba elde etme girişimi olduğunu söylüyor. Ancak meselenin özü bu değildir. ABD emperyalizmi için sorun; İran İslam Cumhuriyeti'nin Rus ve Çin emperyalistleri için bir etki alanına dönüşmesi ve bu iki emperyalist gücün İslam Cumhuriyeti'ni ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki gücüne ve etkisine meydan okumak için kullanmasıdır. Bu emperyalist güçler arasındaki rekabet sadece İran'da yıkıcı bir savaş ateşleme riskine sahip değildir daha da kötüsü tüm dünyayı ateşe verebilecek bir noktaya ulaşmıştır.

Bu emperyalistlerin zorunluluklarının, ihtiyaçlarının, tıpkı İsrail'in bölgesel güç olarak kendisini tahkim etme noktasındaki çıkarı ve nefret edilen İslam Cumhuriyeti rejiminin hayatta kalma noktasındaki çıkarlarının ne İran halkları ne Ortadoğu halkları ne de dünya halklarının temel çıkarlarıyla bir alakası yoktur. Yıkıcı savaş hamlelerine kesinlikle karşı çıkılmalı ve özellikle de ABD ve İran'da oluşabilecek her koşul devrim için kullanılmalıdır.

Böylesi koşullar altında gerçek bir devrimi örgütlemenin sorumluluğu olarak İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelenin politik içeriği, İsrail'in İran'a yönelik saldırılarının suçlu ve faşist doğasını (kurbanlarının İslam Cumhuriyeti'nin nefret edilen liderleri veya halk kitleleri olduğuna bakılmaksızın) ve Amerikan emperyalizminin doğasıyla beraber hem İslam

Cumhuriyeti'nin gerici doğasını hem de sahte "anti-emperyalizm" statüsünün teşhirini belirgin bir şekilde içermelidir. Bu mücadelelerde, Filistin halkını ve ABD halklarının anti-faşist mücadelelerini desteklemeliyiz. Dünya halklarının İsrail'e karşı yürüttükleri mücadeleler de dahil yürütülen anti-emperyalist mücadeleler, Rusya ve Çin emperyalistlerinin desteğini de içeren İslam Cumhuriyeti'ne ve onun "Direniş Eksenine" bir desteğe yol açmamalıdır. Küresel kapitalist-emperyalist sisteme entegre ve bağımlı bir kapitalist sınıf devleti olan İslam Cumhuriyeti, 90 milyon İranlı'nın kanını emmektedir. Halkımız, bu rejimin sahte "bağımsızlığı" için ağır bedeller ödemiştir. Halkımızın İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelesi, Trump rejimi ve İsrail faşizminin ve onların sadık veya sadık olmayan paralı askerleri karşısında sessizliğin veya teslimiyetin ölümcül zehriyle lekelenmemelidir. İslam Cumhuriyeti'nin devrilme çağrısı, İsrail'deki "yükselen aslanların" ve onların emperyalist destekçilerini devirme çağrısıyla birlikte olmalıdır. Bu aynı siyasi içerikle farklı arenalarda verilmesi gereken küresel bir mücadeledir.

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), 14 Haziran 2025

Röportaj: Kuyu Tipleri, Nitelikleri ve Örülmesi Gereken Mücadele Hattı

Yeni komünizm editörünün notu: Ocak ayında düzenlenen geniş çaplı operasyonlarla SDGF ve SKM'de mücadele yürüten devrimciler aylarca halk arasında kuyu tipi olarak bilinen

hapishanelerde tutuldular. Bu saldırılar karşısında devrimci dayanışmayı büyötmeyi ve kuyu tiplerinin kapatılması doğrultusunda yürütölecek mücadeleyi beraber örmenin önemini görerek biz de bu temelde; bu saldırı dalgasının nedenleri, kuyu tipi hapishanelerin fiziki yapıları, niteliğı ve devletin neyi amaçladığı, mücadele araçları gibi pek çok konuyu bu operasyonlarda tutsak edilen SDGF'li mücadele dostumuz Onur Yoldaş Mete ile konuştuk.

Yeni komünizm muhabiri: Biraz genelden özele gidebiliriz aslında: Kuyu tipi hapishaneler nedir, bunun niteliğıyle ilgili ne söyleyebilirsin? Ne için kuruldular neden var bu yapılar?

Onur Yoldaş Mete: Tabii ki, oradan başlayalım. Kuyu tipleri doğrudan teslim almaya yönelik yapılar. Esasında tutsaklar üzerinde bir psikolojik bir basınç oluşturarak hem de fiziksel koşullar itibariyle teslim almaya yönelik bir hapishane. Bunu biraz geriye götürmek gerekebilir. Devletin hapishaneler üzerindeki saldırısı ilk defa bugün yaşanmıyor.

Örneğin, F tipi var, tabutluk denemeleri var aklımıza gelen, 90'lardan bugüne tartışabileceğimiz. 2000 ölüm oruçlarında F

tipleri konusunda bir geri adım attırılmaması ile beraber devlet F tipi konseptini devreye sokmuş oldu ve 20-21 yıl boyunca da bu konsepti yürüttü. Ancak şunu söyleyebiliriz; bu 20 yıllık süreçte devrimci tutsaklar F tipi saldırısını da boşa çıkardılar. Sonuçta F tipinin hedefi devrimcilerin hapishanede kurduğu iç örgütlülüğü dağıtmaktı nitekim devrimciler mücadeleden kopartılmak için atıldıkları hapishaneleri devrimci bir okul haline getirmişlerdi.

Devlet, tam da bu durumu ortadan kaldırmak istedi ve bu doğrultuda F tipi tecritini ortaya koydu. Ancak bu tecritte yine devrimci tutsakların çabalarıyla, direnişleriyle ve tabii ki sınırları aşan devrimcilerin akıllarıyla ve üretkenlikleriyle boşa çıkarılmış oldu. Yeni süreçte de devlet yeni bir konsept geliştirip artık devrimci tutsakları teslim alabilmenin yeni yollarını bulmaya ihtiyaç duydular. Esasında kuyu tipleri de bu ihtiyacın bir karşılığı oldu devlet bakımından.

YK Muhabiri: Bu noktada kuyu tiplerinin fiziki yapısından bahsedebilir misin?

Onur Yoldaş Mete: Tabi, fiziki yapısından bahsedeyim. Zaten esasında o hapishanein yapısal olarak doğrudan psikolojik işkence mekanı olmasını sağlayan şey bu fiziki yapının kendisi aslında. Burada üç katlı uzun dikdörtgen blok şeklinde tarifleyebileceğimiz bloklar var ortası boş bu blokların. Bu alana biz kuyu diyoruz. Bu kuyular üç katlı. Bir kenarda sadece hücreler var karşı tarafı boş, orada bir koridor var. Yani insan yok. Bir tarafsı havalandırmanın duvarı. Diğer tarafta bizim sohbet hakkımızı kullandığımız yerler. Burada pencerelerin hepsi aynı yöne baktığından aynı pencereden bakan tutsakların birbirini görme imkanı yok. Sadece konuşabiliyoruz, yani hapishanenin genel yapısı da insan yüzü göstermemeye yönelik.

Mesela bazı hapishanelerde mesela bu daha da ileri düzeydeymiş örneğin gardiyan bile yok, tamamen elektronik. Yani kapıdan

çıkıyorsunuz havalandırmaya gidene kadar gardiyan yüzü görmüyorsunuz. Kapılar sesle talimat verilerek açılıyor açılacağı zaman. Sadece sesli komutlarla yönlendiriyorlar. Bizim kaldığımız yerde gardiyan da vardı elektronik sistem de vardı. İkisinin karma hali diyebiliriz buna belki. Mesela örneğin koridordan geçerken herhangi bir tutsakla karşılaşmıyorsunuz. Siz geçecekseniz diğer tutsakları o koridora sokmuyorlar ancak siz geçtikten sonra diğer tutsak sizi görmeyecek şekilde başka bir yöne çıkarılıyor mesela. Buradan doğru baktığımızda bu fiziksel koşullar doğrudan insan yüzü göstermemeye, insani bağları koparmaya yönelik.

Birde üç kişilik hücreler var. Onlarda da sizi doğrudan gören, hücre içini gören bir kamera var. Sizi sürekli gözetleyen bir kamera var. 7/24 ses ve görüntü kaydı alan bir kamera bu. Burada da yine sizin özel alanınızı izleyerek bir taciz suçu işlemiş oluyorlar. Bu da temellinde bir insanlık suçu. Bu kamera tuvaleti dahi çekiyor, tuvalet kapısını görüyor. Ve sizin bu gözetlemeye herhangi bir şekilde ses çıkarmadan kalmanızı bekliyorlar. Bu kamera yatak kısmını da görüyormuş. Onu sonradan başka tutsakların davalarından çıkan görüntülerden öğrendik. Öncesinde tahmin ediyorduk ama bilmiyorduk.

Tutsaklar bu noktada ya kamerayı kırarak ya da peçeteyle kapatarak cevap veriyorlar. Bu noktada tekli hücreye alınıyorlar, davasını kazanan devam edebiliyor üçlü hücrede kamerasız kalmaya. Üçlü hücrede bu şekilde kazanılmış davalar var. Kamerayı kırıp, o kameranın kanuna, anayasaya aykırı olduğuna dair mahkeme kararının kazanılmasıyla kırık kamerayla veya artık kullanılmadığı biçimde o hücrede kalmaya devam edenler var, bunu belirteyim.

En temelde böyle yani fiziki yapısı. Bunların, bu fiziki yapının, o kameranın vesaire doğrudan hapishane yönetiminin parçası olduğunu bizzat hapishanenin müdürü kendisi bize söylüyordu. Buradan da anlayabiliyoruz ki evet bu fiziki yapı, yapısı itibariyle doğrudan teslim almaya yöneliktir ve

insanlık suçudur.

YK Muhabiri: İşleyiştten de bahsedebilir misin F tiplerinden nerelerde ayrılıyor mesela?

Onur Yoldaş Mete: Yani F tiplerinden farkı baktığınız zaman gerçekten insan yüzü görmeme üzerine kurulmuş bir hapishane olması. Örnek veriyorum; havalandırma hakkınız engelleniyor. Hükümlü olanlar sadece bir saat, tutuklu olanlar bir buçuk saat. En azından benim kaldığım hapishanede böyleydi. Diğer hapishanelerde farklı olabilir. Ancak maksimum duyduğum tutuklular bakımından iki saatti şu ana kadar. Bunun üzerinde bir havalandırma süresi duymadım henüz. İki saatin üstünde bir havalandırma süresi duymadım henüz. Temelde sizin havalandırma hakkınızı gasp ederek, havalandırma hakkını kullandığınız, sohbet hakkını kullandığınız mekanları 7/24 sesli ve görüntülü gözetim altında tutarak tek kişilik en fazla beş adım atabileceğiniz bir hücrede günün tamamı boyunca sizi kapatarak esasında bir psikolojik basınç oluşturup bu basıncın sizde ideolojik, politik bir çözölmeye yol açmasını hedefliyor. Burada yaptığı şey bu.

Fiziki bir şiddet, tırnak içinde fiziki bir şiddet yani kaba dayak benzeriyle karşılaşmadık. Karşılaşılan yerler olmuştur, yani tutsaklar bu saldırıyı da boşa çıkardıkça onlar daha başka saldırı biçimlerini de devreye sokacaklardır. Kötü muamelelerin bazı yerlerde çok daha görünür olduğunu bazı yerlerde çok daha manipölatif ve incelikliken bazı yerlerde çok daha doğrudan olduğunu görüyoruz. Buna dair haberler de çıktı.

YK Muhabiri: Bu süreçte çıplak arama işkencesiyle, çeşitli işkencelerle karşılaşan bir sürü tutsak da oldu. Mesela sen böyle bir şey yaşadın mı?

Onur Yoldaş Mete: Çıplak arama işkencesiyle karşılaştık. Onun dışında bir fiziksel işkenceyle karşılaşmadık ancak farklı kuyu tiplerinde yaşanmış bunu duydum. Çıplak arama yaygın bir

şekilde yapılıyor. Esasta biz gardiyanların provakatif davranışlarıyla karşılaştık. Temel tavrımız olan slogan atma gibi benzeri tavırlarımız var. Bu tavırlara yönelik gardiyanların provakatif tavırları oluyordu. Açlık grevindeki bir yoldaşımıza yine o eylemi küçük düşürücü bir cümle kurmuştu bir gardiyan. Bizde hatta ona karşı eylem geliştirmiştik. Kapı dövme eylemi yapmış, uyarıda bulunmuştuk.

Bu tarz taciz, provakasyon ve çıplak arama işkencesi oluyordu. Bunun dışında örneğin muayene olurken mesela sağlık kontrolünde normalde polis vesaire giremez. Ancak bizim kaldığımız hapishanede muayene alanında altı tane gardiyan oluyordu. Kapı girişinde iki kişi, içeride de dört ki bu kapı hep açık. Hasta mahremiyetine dair hiçbir şey yok. Yani size bir işkence yapıldığı durumda bunu beyan etmemeniz yapılan bir şey bu esasında. Bu da psikolojik baskı altına almaya yönelik diyebiliriz.

Bir diğer nokta da bizim kaldığımız hapishanede su sınırı vardı. Mesela günde 50 litre sıcak su hakkınız var, fazlasını kullanamıyorsunuz, direkt kesiliyor. Biz iki ay boyunca uzun süreli bir duş alamadık, bedensel temizliğimizi esaslı bir şekilde yapamadık. Düşündüğünüzde bu uzun süreli tutsaklar bakımından bunun sonuçları çok daha ağır olur.

Birde pencerelerde tel kafesler var. Hücre penceresinde normal bir demir parmaklık var, bir de bir parmağın en fazla geçebileceği onun da zar zor geçtiği böyle baklava dilimli deliklerden oluşan tel bir kafes var. Bazı hapishanelerde bu iki tel kafes üst üste takıyorlarmış. Bizde tekti. Bu da keza hava sirkülasyonunu kötü etkileyen bir başka unsur. Yani baktığımızda hem sağlık bakımından tutsakları yıpratmayı hedefleyen uzun süreli bir mantıkla tasarlanmış.

Uzun vadede hem sağlık bakımından hem de psikolojik bakımdan tutsakları geri dönülemez şekilde etkilemeye yönelik bir hapishane konsepti bu. Amacı da doğrudan tutsakları bu yönde zorlayarak iradelerini kırıp teslim almak; çözmek,

ajanlaştırmak, itirafçılaştırmak.

YK Muhabiri: Peki sence devlet bu yaptığı şeyde başarılı olabildi mi?

Onur Yoldař Mete: Bařarılı olduđunu dűřűnműyorum. Yani en azından oraya gittiđimde gűrdűđűm bařka devrimci tutsaklar, onların tavrı, onların yařamı űrgűtleme biçimini de gűrdűđűmde, bizden dođru da gűrdűđűmde ya da halihazırda hapishanelerde ya da kuyu tiplerinde devrimci tutsakların sűrdűrműř olduđu ačlık grevi, sűresiz ačlık grevi direniřlerine baktıđımızda devletin bu hamlesinin řu anda bařarılı olmadıđını sűyleyebiliriz. Yani uzun vadede bořa çıkarılacaktır diye dűřűnműyorum.

YK Muhabiri: Buna karřı nasıl bir műcadele űrgűtlemek gerekiyor?

Onur Yoldař Mete: Buna karřı řűyle bir műcadele űrgűtlemeliyiz. Esasında kuyu tiplerinin dođrudan kapatılmasını hedeflemeliyiz. řayet kapatılmasına yűnelik bir műcadele yűrűteceksek bu da dıřarıda űrgűtlenmeli. Tutsaklar zaten hem iđeride hem de dıřarıda her gűn yařamı devrimci bir temelde yeniden inřa etmeleriyle ve farklı zamanlarda, farklı aralıklarla, farklı gűndemlere dair geliřtirdikleri eylemliliklerle ya da uzun vadede sűresiz ačlık grevi eylemlilikleriyle gerekeni yapıyorlar. Gerekli direniři ortaya koyuyorlar. Burada esas mevzu bize dűřűyor.

Bu noktada da kuyu tiplerinin kapatılmasına yűnelik bir politik kampanyanın űrűlmesi gerekiyor. Bunun için de emekçi solun bu konuda kendini seferber etmesi lazım. Bu konuda bir duyarlılık oluřtuđunu sűyleyebilirim.

19 Mart eylemlerinden sonra űzellikle gençliđe baktıđımızda hapishanelerle ilgili bir duyarlılık oluřmaya bařladıđını gűrebiliyoruz. Yani hemen her gençlik yűrűyűřűnde kuyu tipleri kapatılsın sloganları atılıyor řu an da.

Bu 19 Mart öncesi olmayan bir manzaraydı. Eylemlerden sonra biz bunu çok daha net bir biçimde görmeye başladık. Yani bu duyarlılığın, oluşan bu politik atmosferin sürekli hale getirilmesi, bunun kuyu tiplerinin kapatılması mücadelesinde bir dayanak haline getirilmesi gerekiyor esas da. Uzak bir gündem, kaf dağlarının ardında bir şey başımıza gelirse bakarız diye el alınabilecek bir şey olmamalı.

Kaldı ki faşizmin mevcut yönelimine baktığımızda bu gittikçe de herkesin gündemi haline geliyor. Uzun vadeli kuyu tipleri F tiplerinin yerine konulan ve genelleştirilmesi hedeflenen bir tecrid sistemidir. Bu bakımdan doğasında herkesin hedefidir. Herkesin gündemidir. O yüzden herkes bu bilinçle hareket edip kuyu tiplerinin kapatılmasına yönelik dışarıda politik kampanyalar örgütlenmeli. Bu konuda kitle çalışmaları yapılmalı, kitlesel bir talep oluşturulmalı diye düşünüyorum.

YK Muhabiri: İçeride devrimciler buna karşı nasıl bir mücadele örgütlüyorlar?

Onur Yoldaş Mete: İçeride devrimcilerin buna karşı mücadelesini birkaç noktada ele alabiliriz. Bir kere her hapishanein özgününde idarelerin farklı farklı uygulamaları var. Hepsinin özü, amacı teslim almaya yönelik olsa da bu bazı hapishanelerde daha doğrudan kaba dayak ya da açık şiddet biçimlerinde olabiliyorken bazı hapishanelerde daha psikolojik, manipülatif biçimlerde olabiliyor. Esasında tutsakların içinde bulundukları koşullara karşı kendilerini yeniden inşa etmeleri, o psikolojik saldırıları boşa çıkarmaya yönelik olarak yeni tavırlar geliştirmeleri işin bir boyutudur. Doğrudan anlatılmadığında bu çok gözlemlenebilir bir şey değil.

Yine tutsakların kendi bulunduğu hapishanelerde, hapishane yönetimine, idaresinin çeşitli uygulamalarına karşı toplu giriştikleri eylemler bir başka boyutudur. Bu bazen slogan atma biçiminde olabiliyor, kapı dövme biçiminde olabiliyor, süreli veya süresiz açlık grevi şeklinde olabiliyor. Hukuk

mücadelesi de bunun ayrı bir boyutu.

Avukatlar aracılığıyla, tutsak inisiyatifleri aracılığıyla yürütülen mücadeleler var yine. Bunlar da mücadelenin başka bir boyutu. Tabi birde genel olarak doğrudan Adalet Bakanlığının tecrit uygulamalarına karşı yürütülen mücadeleler var.

Gündeme göre bu mücadele biçimleri esasında değişebiliyor tarz olarak. Örnek veriyorum, kuyu tipleri kapatılsın gündemiyle açlık grevi de yapılabiliyor. O açlık grevi işte hapishanelerdeki kötü uygulamanın son bulması için de yapılabiliyor. Temelde basitten karmaşığa bir dizi eylem biçimi var. Bununla birlikte de ideolojik olarak da devamlı kendini geliştirme hali var. Bu noktadan özetleyebiliriz sanırım.

Bu mücadelelerin pratik kazanımları da oldu. Yer değiştirme talebini kazanan tutsaklar oldu. Yani bu tekil tekil kazanımlara ulaşıyor ve eğer toplumsal bir duyarlılık oluşursa, örgütlenirse dışarıda toplumsal bir mücadele örgütlenirse bu köklü, bütünlüklü kazanımlara da dönüşebilir. En azından şu an da tutsakların tek tek kendi iradeleriyle ortaya koydukları direnişlerin dahi sonuç alıcı olduğunu görebiliyoruz.

YK Muhabiri: Sence bunun bir bütün olarak hiçbir suçluya uygulanmaması gerektiğini söyleyebilir miyiz? Burada direkt olarak insanlığa karşı işlenen bir suç yok mu? Devletin buradaki politikası S Tipleri ile aslında “çok tehlikeli suçlular” için bir hapishane oluşturma yani doğrudan devrimcileri kriminalize ediyorlar bunu söyleyebilir miyiz?

Onur Yoldaş Mete: Doğrudur. Çünkü zaten bu koşulların ben az önce biraz siyasi mahiyetinden bahsetmiş oldum. Yani esasında tabii ki bu koşulların kendisi doğrudan insanı bitirmeye yönelik bir şey.

Sonuçta saldırdığı noktalara baktığımızda temel iletişim

yeteneğine saldırıyor. Ki iletişim yeteneği, yani konuşmak, sohbet etmek, kendine ifade etmek dediğimiz şey insanın ayırt edici bir özelliği, temel bir özelliği. Doğrudan bunu hedef alan bir tecrit sistemi zaten kuyu tipleri. Yani her tecrit iletişim yeteneğini hedef alıyor zaten. Dolayısıyla tabii ki insanlığa karşı işlenen bir suç. Ve tabii ki bundan dolayı kabul edilemez ve kapatılması gerekiyor diye söyleyebiliriz.

Bu noktada duyduğum bir bilgiyi aktarayım. Bir basın toplantısı yapmıştık, Grup Yorum emekçisi Vedat arkadaş vardı, o ifade etmişti. Mesela adlilerin olduğu yerlerde hücrelerden bağırma sesleri, çığlıklar geliyormuş. Birkaç psikiyatrik ilaç almadan uyuyamayan çok adli tutsaklar mevcutmuş mesela. Onlarda da nasıl bir etkisi olduğunu görebiliyoruz. Bu kuyu tipi tecridinin neyi hedeflediğini görebiliyoruz bu tarz örneklerde. Dolayısıyla doğrudan insanlık suçu olarak tarif etmek gerekiyor.

Herhangi bir insana uygulanmasını kabul etmemek gerekiyor. Dolayısıyla kapatılmaları için mücadele etmeliyiz.

Son olarak, tutsak sosyalistleri, öğrencileri, devrimci ve yurtseverleri, kuyu tiplerinde ve diğer hapishanelerde; Grup Yorum, Dev-Genç ve Halk Cephesi tutsaklarının sürdürdüğu süresiz açlık grevini selamlıyorum. Halklarımızı ve özelde SGDF'li olarak gençliği, devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırıyorum. Tecrit işkencedir, tecrite son! Kuyu tipleri kapatılsın, tutsaklara özgürlük!

İsrail'in Saldırılarına

İlişkin Oryantasyon Notları

13 Haziran Cuma sabahı İsrail savaş uçakları İran'a karşı geniş çaplı bir bombalamaya girişti. Saldırıları nükleer tesisleri ve Tahran'da dahil olmak üzere birçok farklı noktaya gerçekleştirildi. Saldırıları sonucu İran genelkurmay başkanı ve Devrim Muhafızları komutanı öldürüldü. İsrail'in Filistin'de yürüttüğü soykırım devam ederken gerçekleşen bu saldırılar tam da ABD ve İran, İran'ın nükleer programını müzakere edecekken gerçekleşti. Geçtiğimiz günlerde Trump olumlu bir sonuç almak ile ilgili "güveninin gittikçe azaldığını" belirtmiş, hemen akabindeyse ABD, Irak'da dahil olmak üzere bölgedeki ülkelerden diplomatik personelinin ailelerinin bölgeyi terk etmesi uyarısı yapmıştı.

İsrail'in saldırılarına İran'ın cevap vermesi ve takip eden süreçte yapılan açıklamalar var ancak henüz olayların nereye varacağını kesin olarak bilmesek de bazı temel oryantasyon noktalarını koymamız gerekir:

1. İsrail devleti niteliği itibariyle soykırımcı ve işgalci bir apartheid devletidir. Bütün saldırıları gibi bu saldırısı da gayrimeşrudur. İsrail, Ortadoğu'da nükleer silahlara sahip TEK ülkeysen günün birinde silah geliştirme potansiyeli kazanabileceği gerekçesiyle İran'a saldırması haksız ve gayrimeşrudur.
2. 7 Ekim saldırılarının akabinde Filistin halkına karşı bir soykırım savaşı başlatan İsrail, ABD'nin tam desteği ile bölgede İran destekli güçlerin etkisini büyük ölçüde kırmıştır. Şimdi ise kendisini Ortadoğunun en baskın gücü olarak konumlandırma hamleleri yapmaktadır. Şimdilik bu saldırıların devamında ABD'nin tutumunun nereye evrileceğini bilmesek de şunu biliyoruz: ABD, on yıllardır bütün hükümetlerinde bu hedefi desteklemiştir. Ve bugün Trump, İsrail'i hiç olmadığı kadar fanatik bir

biçimde desteklemektedir. Bugün daha büyük bir savaşın sorumluları ABD ve İsrail olacaktır.

3. Saldırıları sonrası Türkiye’de ilerici, sosyalist güçlerde ortaya çıkan tepkilerin bir kısmı bu gayrimeşru saldırıyı kınarken İran’dan yana tavır takınmak oldu. Bu, İran’da başta Kürt halkı, kadınlar ve devrimciler olmak üzere toplumun ileri katmanlarının üzerine bir karabasan gibi çöken teokratik faşist rejimin zımnen desteklenmesi anlamına gelir ve bu gericiliği güçlendirir. Soykırımcı işgal devleti İsrail’e karşı tavır almak ve her türlü saldırısının karşısında durmak her ilkeli insanın takınması gereken bir tavidir ancak bu, gerici rejimleri açık veya zımnen destekleyerek sağlandığı takdirde bu tavır başka bir gericiliğin hegemonik olarak güçlenmesine ve çelişkili bir biçimde karşısında durulan gericiliğin de güçlenmesine vesile olur. İnsanlık için hiçbir temel pozitif yönü bulunmayan miadı dolmuş iki güç arasında seçim yapmak son tahlilde iki gericiliğin de güçlenmesiyle sonuçlanır.
4. Türk hakim sınıfları uzun bir süredir Ortadoğu’daki gelişmeler ve Ortadoğu’nun 7 Ekim sonrası yeniden konfigürasyonunda bir yandan “iç cepheyi tahkim” stratejisi izlemekte, Öcalan ile müzakereler yapmakta, Suriye’ye dolaylı ve dolaysız türlü müdahaleyle süreçte aktör olmaya çalışmaktadır. Diğer yandan ise soykırıma karşı hamaset politikası izlemekte hem İsrail ile ticaretini sürdürmekte hem de radar üstlerini soykırımcı işgal devletine kalkan yapmaktadır. Bugün rejimin İran’a yapılan ve İran’ın cevap vererek devam ettirdiği saldırılarda takındığı tavır aynı hamasi diplomasinin sürdürülmesidir. Bu tavır objektif olarak ABD emperyalizmine ve bölgedeki askeri üssü olan İsrail’e hizmet eden bir tavidir.
5. Bu saldırı dünyayı daha da tehlikeli bir hale getirmiştir. İsrail ve İran arasında gerçekleşebilecek bir bölgesel savaş hızlı bir şekilde Ortadoğu’da daha geniş kapsamlı bir savaş ve hatta nükleer

cephanelikleriyle emperyalist güçlerin dahil olabilecekleri ve bildiğimiz haliyle insanlığın sonunu getirebilecek bir dünya savaşının potansiyelini de içerisinde barındırır. Bu her vicdanlı insanın karşı olması gereken bir durumdur.

Bütün bunlar Bob Avakian'ın daha önce dile getirdiği şu ifadelerin önemini bizlere bir kez daha hatırlatır:

"Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir."

Evin Cezaevindeki 9 Mahkûmdan Mektup: Başkalarının Acı Çekmesi Konusundaki Sorumluluğumuz

Yeni Komünizm Editör Notu: Okumakta olduğunuz makale Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 tutsağın mektubudur. İşgalci soykırımcı İsrail'in ABD ve Batılı emperyalistlerin desteğiyle İran'a saldırması, bölgede gerici savaş çığırtkanlığının daha fazla yükselmesi ve bazı kafa karışıklıklarına temel bir perspektif sunması açısından, bu mektubu tekrardan önce çekmeyi uygun gördük.

Revcom.us Editörlerinin Notu: İran'daki kötü şöhretli Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 mahkumun yazdığı bu mektup, yayınlandığından bu yana İran Komünist Partisi (Marksist-

Leninist-Maoist), Avrupa'daki Burn the Cage / Free the Bird hareketi ve İran'ın Siyasi Mahkumlarına Şimdi Özgürlük İçin Uluslararası Acil Durum Komitesi (IEC) de dahil olmak üzere sosyal medyada geniş bir şekilde dolaşmaktadır. IEC gönüllüleri tarafından Farsçadan çevrilmiştir. Bazı küçük düzenlemeler, parantezli kelimeler ve dipnotlar çevirmenler tarafından anlaşılır olması için yapılmıştır. Metnin tamamı [Tahran ve Banliyöleri Otobüs Şirketi Çalışanları Sendikası'nın resmi Telegram kanalında](#) yayınlanmıştır.

Burada, hapishanede, siyasi mahkumlar arasında, geçen yıl özgürlük ve ayrımcılığa son verilmesini talep etmek için hayatlarını tehlikeye atanlar var. Ancak şimdi, İsrail hükümeti tarafından tamamen haksız bir savaşta Filistinlilerin soykırıma uğratılması karşısında [şöyle şeyler] söylüyorlar: "Keşke [İsrail] onlardan daha fazlasını öldürse" ve "Umarım [İsrail] atom bombasıyla işlerini bitirir de dünya rahat bir nefes alır." Hatta bazıları şöyle diyor: "Umarım Tahran'daki yılanın başını da vururlar." Kendi hapsedilmeleri için savaşanların sonunda kendi yok edilmeleri için savaşmaları ne kadar acınası.

Savaş gerici yöneticiler için bir nimettir. Tıpkı 1980'lerde sekiz yıl süren İran-Irak savaşının [İran] hükümetinin istikrara kavuşmasına yardımcı olması ve binlerce siyasi mahkumun idam edilmesinin önünü açması gibi. Önceki yıllarda ve geçen yıl [Kadın, Yaşam, Özgürlük hareketi sırasında] binlerce çocuk ve genci öldüren bu rejim [İran İslam Cumhuriyeti], şimdi Filistin halkının savunucusu gibi görünerek gerici doğasını gizlemeye çalışıyor.

Bu savaş genişlerse, [rejime] protestocuları, siyasi tutukluları, işçi hareketlerini, kadınları, öğrencileri, Bahai toplumu gibi dini azınlıkları bastırmak için daha fazla şiddet kullanma ve hatta "Kadın, Yaşam, Özgürlük" hareketine yönelik saldırılarını genişletme bahanesi verebilir.

İktidardaki rejimin yanı sıra, [İran'a] "demokrasi ihraç etmek" için askeri saldırıları ve bombardımanı kullanmak isteyen aşırı sağcı [faşist] hareketler her zaman var olmuştur. Bu insanlar esas olarak toplumun altyapısı Batı'nın askeri saldırısıyla yok edildikten sonra [ganimetten] pay almak istiyorlar – sanki son yirmi yılda Afganistan ve Irak'ta yaşananlardan hiçbir şey öğrenmemişler gibi. "Kadın, Yaşam, Özgürlük" hareketinin zirvesindeyken, bu insanlar umutlarını İsrail ve Batı'dan destek almaya bağlamışlardı ve mevcut savaşta onları yatıştırmaya çalışıyorlar.

Ancak Filistin'deki savaşa ve soykırıma karşı kayıtsızlık -ve belki de İran'a askeri bir saldırı yapılmasını istemek- sadece bu aşırılık yanlısı güçler arasında değil, çok daha yaygındır.

Mesajımız şudur:

Filistin halkına karşı yürütülen bu karmaşık ve eşitsiz savaş, [İran] hükümetine ve [bölgedeki] yıkıcı politikalarına ve savaşlarına duyduğumuz kızgınlığı gerekçe göstererek örtbas edemeyiz. Kelimenin tam anlamıyla soykırımın ne olduğuna ("ulusal, etnik, ırksal ya da dini bir grubu sırf doğası gereği tamamen ya da kısmen yok etme niyeti") gözlerimizi kapatamayız. Medya tekelinin [propagandası] ile de geçiştirilemez.

Bize sunulan ikilem - Hamas ya da İsrail, askeri müdahale ya da devam eden mevcut durum- sadece kötü ile daha kötü arasında bir seçim sunuyor. Kendi yolumuzu yaratmak yerine sadece egemenlerin bize sunduğu seçeneklere baktığımız sürece, sonuç sadece kötü ya da daha kötü olabilir.

Gerçek şu ki biz [İran'da] savaş karşıtı protesto hareketleri konusunda zayıf bir geçmişe sahibiz. Eşitlikçi akımlar ve "Ekmek, İş, Özgürlük" gibi sloganları olan hareketler net savaş karşıtı pozisyonlar almış olsalar da, baskı, sömürü ve ayrımcılığa karşı mücadele ile savaş ve savaş çığırtkanlığına karşı mücadele arasında bir bağ kuramadık.

Önceki yıllarda bazı güçlerden “Gazze yoksa Lübnan da yok” sloganı duyuluyordu.² Bu insanlar kendi sefalet durumlarının hükümetin bölgedeki müdahalelere [kaynak harcamasından] kaynaklandığı sonucuna varmışlardı. Ama aslında [rejim] bu müdahaleleri, müdahale ettiği ya da hükmettiği bu ülkelerdeki insanlara fayda sağlamak için değil, sadece kendi çıkarlarını korumak ve istikrarı sağlamak için bölgedeki bu gerici rejimleri desteklemek üzere finanse ediyordu. Sonuç olarak, bu müdahaleler Filistin’deki halk kitlelerinin zengin sosyal ve siyasi mücadele tarihini Hamas’ın roket atışlarına indirgemiş ve diğer Filistinli ilerici halk güçlerinin oynadığı rol küçümsemiş ya da silinmiştir.

Ancak bu gerici kabuk, -sanki savaş çıkırtkanlığı ve katliamlar yalnızca bombalar benim üzerime düştüğünde kötü oluyor, “Gazze’ye ne olacağı umurumda değil!” “Belucistan ve Kürdistan’a ne olduğu umurumda değil!” “Afganistan’dan gelen göçmenlere, kadınlara, işçilere ve yarı işsizlere, gecekond mahallelerinde yaşayan insanlara ne olursa olsun!... Ben sadece kendim ve çevremdeki insanlar saldırıya uğradığında protesto ediyorum.” gibi [düşünerek], içinde bir canavarı, diğer insanların acılarına kayıtsızlık canavarını barındırıyor

Bu canavar devrimci hareketimizin Aşıl topuğu olacaktır. Çok sayıda dilin, dinin, her türlü fay hattının bulunduğu, baskıların birleştiği ve bölgedeki diğer emekçi ve ezilen halklarla yakın ilişki içinde olan bir toprakta, başkalarının acılarına karşı kayıtsızlık, [gerici] egemen güçlerin hakimiyetini güçlendirecek ve [daha iyi bir dünya için] her türlü değişim olasılığının önünde bir engel haline gelecektir.

Şu anda bu canavarın en güçlü düşmanı, insan onurunu desteklemeyi ve her türlü ayrımcılık ve ırkçılıkla mücadeleyi kapsayacak şekilde yorumlanan “Kadın, Yaşam, Özgürlük” sloganında ifadesini bulan, Orta Doğu’daki halkın farkındalığı ve kararlılığıdır.

Bu slogana dayanarak, ister Hamas ister İsrail olsun, her ne

şekilde olursa olsun köktendincilikle mücadele edebiliriz. Sınır çizgilerini öyle tanımlayabiliriz ki, Hamas ve İsrail ile onları destekleyen emperyalist güçler bir tarafta, ilerici sosyal, emek, kadın hareketleri ... ve özgürlük ve eşitlik mücadelesi diğer tarafta yer alsın.

Hükümetler halkın çektiği acılara karşı kayıtsızdır ve savaşlar halk ve devrimci hareketlerin yönünü değiştirebilir ve onların önünde bir engel haline gelebilir. Bu nedenle bizim yaklaşımımız, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” devrimci hareketinin kalbinde savaş karşıtı bir kanadı aktif olarak öne çıkarmaktır – aynı zamanda İsrail’in Filistin halkına yönelik soykırımını ve insanlıktan çıkarmasını kınamak, Hamas’ın gerici doğasını ve aynı insanlara [hedeflerine ulaşmak için araç olarak] nasıl davrandığını kınamak, [Hamas’ı] destekleyen bölgesel hükümetleri kınamak ve bu acımasız savaştan yararlanan emperyalist sponsorları kınamak.

Tarihsel olarak, gerici savaşların “ekmek, barış, özgürlük” sloganı altında ezilen kitlelerin egemen sınıflara karşı mücadelesine dönüştürülmesi etkili olmuş ve olumlu sonuçlar vermiştir. Bu [mevcut] tarihsel an, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” için ilerici hareketin ayrımcılık ve ötekileştirmeye karşı mücadeleyle aynı hizaya mı geleceğini yoksa tarihin bir dipnotu mu olacağını sınavacaktır.

İmzalayan,

Anisha Asadollahi

Golrokh Iraee

Reza Shahabi

Arash Johari

Keyvan Mohtadi

Mehran Raouf

Fouad Fathi

Mazyar Seyednejad

Omid Masyer

Evin hapishanesi, Kasım 2023

Mektubun ingilizcesi için [tıklayınız.](#)

Los Angeles’da Neler Oluyor? Faşizmin Göçmenlere Karşı Saldırısı ve Halk Kitlelerinin Yanıtı

Trump rejiminin iktidara gelirken söylemini oluşturan ana noktalardan birisi ABD’nin bir “göçmen istilasıyla” karşı karşıya olduğu ve bunun artık bir “savaş” durumu olduğuydu. Nitekim İçişleri ve Sınır Muhafazaya yaptığı kritik atamalar bu faşist programın uygulayıcılarını da gösteriyordu. ICE, yani ABD Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza ajanları ABD’nin farklı bölgelerinde Trump rejimi altında rutin bir şekilde göçmenleri sınırdışı ediyor, önlerinde durmaya çalışan hakimleri tutuklatıyor ve hukuk tanımıyor fakat Los Angeles’ın özgül bir durumu da var. Los Angeles, dünyanın farklı yerlerinden gelen 3.5 milyon göçmene ev sahipliği yapıyor ve bunların yaklaşık 800.000’i kağıtsız. Bu durum şehrin “sığınak şehir” olarak da lanse edilmesine neden oluyor.

Bütün bunlar LA’in MAGA faşizminin saldırısının ana hedefi

haline getirdi. Şimdiye kadar 200'ü aşkın göçmen kaçırıldı. Kitlelerin mahallelerinde ICE ajanlarına karşı tavır alması sonucu Trump Ulusal Muhafızları çağırdı ve sosyal medyadan hem bakanları hem de kendisi açık bir şekilde "İsyan Yasasını" uygulamakla tehdit etti. Şayet uygulanırsa bu durum Los Angeles'ı direkt olarak sıkıyönetim altına alacak. Örneğin rejimin Savunma Bakanı Hegseth, ABD Ordusunun görevlendirilmesine hazır olduklarını söylerken Trump'ın göçmenlere karşı açtığı savaştaki sağ kolu Stephen Miller Los Angeles'ın işgal altında olduğunu ve mevcut durumun ABD egemenliğine karşı bir ayaklanma olduğunu söyledi.

Ancak bu durum Cumadan beri sokaklarda olan halk kitlelerini korkutamadı.

Neler Oldu?

Cuma sabahı ICE ajanlarının göçmenlerin yoğun olduğu bölgelere gitmeye başladığı haberi geldiğinde insanlar bu saldırıya karşı çıkmak için dışarı çıkmaya başladı. ICE üst üste yedi farklı baskın yaptı; toplumun bütün bir kesimini terörize ederken çocukları ailelerinden ayırdı. ABD'de hayatta kalmaya çalışan insanlar ICE terörüyle karşı karşıya kaldı. Protestolar başlayınca halk ICE ajanlarının şiddetli saldırısıyla karşı karşıya kaldı: Plastik mermiler, biber gazları ve tartaklamalarla halk kitlelerini terörize etmeye devam ettiler. Plakasız cipler insanların üzerlerine doğru sürüldü.

Bu sırada California Hizmet İşçileri Sendikası başkanı David Huerta gözlem yapmaya geldiği sırada biber gazıyla sert bir şekilde müdahaleye maruz kaldı. Yere fırlatıldı, hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı ve akabinde tutuklandı.

Eyalet çapında 700.000 üyesi olan ve gözlem yapmaya gelen bir sendika başkanı hiçbir gerekçe olmaksızın tutuklandı. Huerta'nın tutuklanması yetmezmiş gibi normal şartlarda federal binalara girip gözlem yapma hakkı olan kongre

üyelerinin Huerta'yı görmesine izin verilmiyor. Faşistler rejimlerini konsolide etmekte ve toplumu kutuplaştırma savaşlarında önlerine çıkan anaakım kurumları da tanımayacaklarını açık bir şekilde deklare ediyorlar.

Halk kitlelerinin protestoları akabinde ICE üzerine Polis Departmanının agresif saldırılarıyla durdurulmaya çalışıldı. Kitlelerin geri adım atmaması ve California valisi Gavin Newsom'un muhalefeti sonucu rejim 4000 Ulusal Muhafız ve 700 Askeri görevlendirdi. ABD Başkanı'nın valinin üzerine çıkması 1965'te Güneyli şeriflerin Sivil Haklar Protestocularına saldırmalarından bu yana uygulanmamış bir durumdur. Bu, mevcut durumun faşizme doğru majör bir sıçramasıdır. Bunun ciddiye alınmaması çok büyük bir aptallık olacaktır.

Muhalefet liderleri tehdit ediliyor ve yeri gelince tutuklanıyor. Hakimlere rejim tarafından deli damgası vuruluyor, sahte davalarla karşılaşıyorlar ve fiziksel olarak tehdit ediliyorlar. Anayasanın temel bölümleri örneğin 14. Madde yani "doğumdan ötürü kazanılan vatandaşlık" iptal edilmek isteniyor.

Faşizm Yeni Bir Seviyeye Geçiyor

Şimdiye kadar direniş vardı ve olmaya da devam edecek. Halk saldırıya uğrayanları savunmak için sokağa çıkıyor ve bunu cesurca yapıyor. Şeytanlaştırılanların yanında durmak için pek çok şeyi riske atıyorlar. Bazen düzinelerce bazen on binlerce insan sokaklarda oluyor ve öfkeyle faşizme hayır diyorlar. Ancak son olaylar bunun da yeterli olmayacağını gösterdi.

Bundan çok daha fazlasına ihtiyaç var. Halk kitleleri net bir amaçla sokağa çıkabilmeli: Şiddet içermeyen milyonlarca insanı içine alan eylemlerle, kitlesel ve çok geniş öyle bir siyasi kriz yaratmalıyız ki Trump iktidardan defedilebilmeli.

Dev-Kom ve Bob Avakian'a Gerçekleştirilen Tipik Çiğ Bir Saldırı ve Daha Yüksek Standartlarla İlkeli Metotlara Olan İhtiyacın Kritikliği

Editörün Notu: Okumakta olduğunuz makale Bob Avakian'a yönelik asılsız ve çiğ biçimde yapılan saldırı ve kara çalmalara yönelik bir cevaptır. ABD'de yazılan ve belkide Türkiye'de kimsenin okumadığı saldırılara yönelik, Türkçeden okuyan okuyucular için bu cevabın anlamı şurada yatmaktadır; dünyanın her yanında süregiden anti-komünist anlatı, çoğu zaman egemen bakış açısı ve kültürün ağır etkisiyle kendisini ilerici saflarda da kendisini hissettirir. Bu asılsız karaçalmalara ve saldırılara cevap vermek bazen zor olsa bile -çünkü çoğu zaman asılsız ya da doğruluğu yanlışlığı kanıtlanamayacak olan şeyler söyleyerek bir karmaşa yaratır- insanlığın ve gezegenin -üzerinde yaşayan diğer canlı türlerinin- özgürleştirilmesi için, intikamcı değil, bilimsel yöntem ve yaklaşım temelinde hakikatler ortaya koyulmalı ve devrim için mücadele ilerletilmelidir daha azı için değil. Bu makaleyi orjinal revcom.us'den okuyabilirsiniz

N+1 dergisinde Hannah Zeavin tarafından yazılan yeni bir makale Bob Avakian'a (BA) ve önderlik ettiği Dev-Kom (devrimci komünistler) yönelik tipik, ilkesiz ve aynı zamanda deli

saçması yöntemlere başvuruyor. Bir taraftan bu makale cevap vermeye neredeyse değmeyecek bir seviyededir. Ancak bazı önemli yönlerden açık bir şekilde çürütülmesi ve yadsınması gereken ilkesiz yöntem ve oportünist saldırıların bir yoğunlaşmasını temsil eder. Hareket ettikleri bu düşük seviyeye rağmen -ya da yüzünden- bu tip saldırılar büyük zararlar verir: İnsanların gerçekten ilgilenmesi gereken büyük meselelerden onları uzaklaştırır, faşist Trump rejimini mağlup edip yerinden etmesi gereken acil mücadele temelinde aktif olarak birleşmesi gerekenlerin ilkeli ilişkilerinin altını oyar.

Zeavin, Dev-Kom'lar ve Bob Avakian hakkındaki sözde "derin" olumsuz yargılarına yirmi yıl önce bazı Dev-Kom'lar ile çalışırken yaşadığı kısa süreli bir deneyimin çarpıtılmış bir anlatısını öne sürerek "meşruiyet" kazandırmaya çalışıyor. Daha spesifik olarak Zeavin'in saldırıları; yüzeysel etkileşimler ve subjektif izlenimleri olduğu kadar uydurulmuş "yaşanmış kişisel deneyimlerin" ciddi bilimsel analizin yerine ikame edilmesi gibi çok tanıdık bir yaklaşımdan oluşmakta. Bu durum sözde "sol ve ilerici hareketlerin" çoğunun da dahil olduğu bu zamanlarda çok fazla kişinin karakteristiği haline gelmiş cahilce ve irrasyonel anti-komünizm de dahil olmak üzere kokuşmuş hakim kültüre dayanır (ve buna kendi "mütevazı" katkısını yapar). Özellikle de şu an da bu durum, kitlelerin -kelimenin tam anlamıyla milyonların- sokaklara dökülmesi ve Trump rejiminin faşist saldırılarına karşı meşru protesto ve direnişle ayağa kalkması ve bu kitlesel seferberliğin sayıca ve güçlü bir etkiyle daha da artması ihtiyacıyla akut bir karşıtlık içerisindedir.

Zeavin'in saldırı makalesinde çarpıtmalarının ve uydurmalarının (veya daha ham olarak söylemek gerekirse yalanlarının) amacı Dev-Kom'lar ile sözde yaşadığı deneyimler "anlatısına" bir "otorite" ve "özgünlük" havası kazandırmaktır. Zeavin bahsettiği çoğu "deneyimi" de aslında gerçekten yaşamamıştır. Buna çarpıcı bir örnek vermek

gerekirse (aşağıdaki ekte daha fazlası mevcuttur), Zeavin Dev-Kom'ların etrafında olduğu dönemde yani 2000'lerin ilk on yılının başlarında insanların BA Konuşuyor, Devrim Daha Azı Değil sloganlı tişörtler giydiğini iddia etmektedir. Ancak hakikat şudur ki bu tişörtler ve bu şiar BA, aynı isimli konuşmasını gerçekleştirene kadar yani iddia tarihinden on yıl sonra ortaya çıkmıştır ki bu tarihler Zeavin'in Dev-Kom ile hiçbir ilişkisinin kalmadığı zamanlardır. Bu tip senaryonlar icat ederek -kendisini bizzat bu tişörtleri giyen insanların yanında göstererek- bu makaleye "özgünlük" ve "otorite" havası vermeyi amaçlamaktadır; oysa makalesi aslında uydurmalarla ve diğer ilkesiz yöntemlerle doludur.

Zeavin, Bob Avakian'ın 1960'lardan başlayarak bir devrimci ve komünist olarak gelişimini ve o dönemde komünist hareketin gelişiminde -ve içindeki mücadelelerde- oynadığı rolü anlatırken de aynı türden sorumsuz ve ilkesiz yöntemlere başvuruyor. Bu konuda Zeavin, çocuksu dedikodulara ve konu hakkında bilgisi olmayan kişilerin cahilce sözde "analizlerine" dayanmakta. Oysa bu konularda ciddi ve esaslı tartışmalar BA'nın resmi biyografisinde ve daha kapsamlı olarak anı kitabında bulunabilir. Ve şayet Zeavin BA'nın hatıratına gerçekten baktıysa o halde orada söylenenleri de çarpıtıyor ki buna BA'nın Kara Panter Partisi'nin ilk dönemindeki devrimci kadroları ve üyeleriyle olan yakın ilişkileri hakkında anlatılanlar da dahildir).

Zeavin ciddiyetsiz ve ilkesiz yaklaşımına uygun olarak hiçbir şekilde ciddi ve acil meselelere girmiyor. Örneğin Bob Avakian'ın en son mesajlarından birinde yükselttiği mesele:

Trump rejiminin neyi temsil ettiği ve bunun faşizm olmasının ne anlama geldiği, bu faşizmin temel kaynağının ne olduğu ve bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki korkunç duruma - çevresel yıkım ve artan nükleer savaş tehdidi yoluyla insanlığın varlığına yönelik artan tehlikeler de dahil olmak üzere- temel çözümün ne olduğu...

Bunun önemli bir boyutu şu soruları içerir: Komünizm ve komünizmin gerçekleştirilmesindeki devrimci süreç insanlığın karşı karşıya olduğu korkunç duruma yaşanabilir ve arzu edilebilir bir çözüm sunuyor mu? Ve komünist hareketin tarihinden bu bağlamda ne öğrenilebilir ve öğrenilmelidir?

Böylesi önemli sorulara konsantre olmaktansa Zeavin irrasyonel ve cahilce anti-komünizme oynamanın geleneğiyle uyumlu bir şekilde Bob Avakian gibi birinin komünist devrim yoluyla dünyayı temelden olumlu bir şekilde değiştirme ihtiyacına sırtını dönmeyi reddetmesinin onun sözde çağdışı bir dogmatist ve modası geçmiş bir “tarikatın” lideri olmasından kaynaklandığı gibi sapkın bir iddiada bulunuyor. BA’nın tek gerçek çözümden vazgeçmek bir yana on yıllardır dünyanın gerçekten özgürleştirici bir devrimci dönüşümünün muazzam zorluklarına ve derin sorunlarına cevap aramaya devam etmesi Zeavin’in çarpık dünya görüşüne göre BA’nın ilgisizliği ve kötü niyetinin “kanıtıdır”. Zeavin, 1960’lardan bu yana geçen yıllar boyunca bu ülkede hiçbir devrim gerçekleşmediğine göre bunun özgürleştirici devrime duyulan ihtiyacı fark etmeye devam eden ve tüm ürkütücü zorluklara rağmen bu devrimi gerçekleştirmek için çabalamaya kararlı olanlarda özünde yanlış bir şeyler olması gerektiğinin bir işareti olduğu (*ipso facto*) şeklindeki temelsiz ve kolaycı yargıya mı inanıyor? Zeavin, on yıllardır dünyanın en güçlü kapitalist-emperyalist ülkesi olan ABD’de gerçek ve özgürleştirici bir devrim yapmanın “kolay” olacağını ya da olması gerektiğini mi düşünüyor? Yoksa Zeavin, insanlığın efendiler ve köleler olarak bölündüğü ve halk kitlelerinin sürekli bir baskı kabusunun içerisinde yaşadığı uzun karanlık geceden insanlığın kurtuluşunun nasıl sağlanacağı gibi büyük soruları umursamıyor mu? (Bu arada BA’nın önderliğinin ayırt edici bir özelliği, kendisi de dahil olmak üzere yapılan hataları açık bir şekilde özetlemek ve yalnızca hataların kendisini değil aynı zamanda bu hataların neden yapıldığını da açıkça bilimsel bir şekilde özetlemek olmuştur, böylece insanlar mümkün olduğunca geniş bir şekilde bundan ders çıkarabilirler).

Zeavin'in "mantığına" göre kapitalizm-emperyalizm olan bu dehşet sisteminin kalıcılığını kabul etmek ve en fazla bu korkunç sistemin sınırları içerisinde bir tür sınırlı değişim aramak bir şekilde büyük bir olgunluk ve rasyonellik göstergesidir (aslında bu sefil ve aşağılayıcı bir rasyonalizasyondur). Bu arada dünyayı olduğu gibi kabul etmeyi reddeden, bu sistemin korkunç sınırlarının ötesinde köklü bir devrimci değişim ihtiyacının farkında olan ve kendilerini bu değişime adamaya devam edenlere karşı ne yazık ki kasıtlı, cahilce ve ilkesiz saldırılarda bulunuyor.

Tam da bununla uyumlu olarak Zeavin revcom.us sitesinde yer alan şu ifadelerden büyük rahatsızlık duymakta ve herkesin de benzer şekilde rahatsızlık duyması gerektiğini varsaymaktadır: "Bob Avakian (BA) bugün dünyadaki en önemli siyasi düşünür ve liderdir."

Ve:

"BOB AVAKIAN NEDEN BU KADAR ÖNEMLİDİR? Bu ülkede gerçek bir devrimden bahseden tek lider olmasının yanı sıra -bu devrim için aktif olarak çalışma sürecine önderlik etmesinin yanı sıra- Bob Avakian'nın (BA) yeni komünizmi geliştirerek yaptığı şey dünya çapında tarihi bir öneme sahiptir. Aslında bu, insanlığın özgürleşmesi için yepyeni bir çerçevedir. BA'nın yaptığını başka hiç kimse yapmamıştır."

Şimdi, bu ifadelerde bahsi geçen meselelerin tarihsel açıdan ve tüm dünya için önemli olduğu açıktır. Herhangi ciddi ve dürüst kişi "insanlığın özgürleşmesi için yepyeni bir çerçevenin" gerçekten geliştirilip geliştirilmediğinin önemli olduğunu inkar edebilir mi? Buradan hareketle, BA ile ilgili bu ifadelerin doğru olup olmadığının kendisi de çok büyük önem taşımaktadır. Gerçek şu ki, BA insanlığın özgürleşmesi için yepyeni bir çerçeve geliştirmiştir. Ancak bunun doğru olup olmadığına karar vermek, her şeyden önce insanlığın özgürleşmesini önemsemeyi gerektirir ve bu konuda rasyonel bir yargıya varabilecek temele sahip olmak için biraz çalışmak

gerekir. Zeavin'in (aksi yöndeki pek çok kanıta rağmen) entelektüel dürüstlüğün önemini gerçekten kabul ettiğini varsayarsak BA hakkındaki bu ifadelerin doğru olup olmadığı sorusuna verebileceği tek cevap şudur: "Bilmiyorum. Bunu söyleyemem, çünkü bunu değerlendirmek için gerekli temele sahip olacak çalışmayı yapmadım. Ancak objektif önemli nedeniyle bu konuyu ciddi bir şekilde araştıracağım."

BA'nın çok sayıda çalışması var (bunların çoğu revcom.us sitesinde BA Toplu Çalışmalar bölümünde mevcut). Zeavin, BA'nın hangi eserleriyle ciddi bir şekilde ilgilenmiştir (ya da hiç ilgilenmiş midir?) Yeni Komünizm kitabını ya da Atılımlar makalesini okumuş mudur? Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa'yı ve bu anayasanın muhalefetin önemi ile entelektüel ve kültürel mayalanma hakkında söylediklerini okumuş mudur? Peki ya Felaket Bir Şey Ya Da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey makalesi? Ya da BA'nın hukuk ve hukuk sistemi ile ilgili yazıları? BA'nın bilim, din, kültür (spor da dahil) üzerine yazdıklarını? ABD Anayasası: Sömürücülerin Özgürlük Vizyonu makalesi? Ya da BA'nın Sömürü ve Sömürüyle Baskıya Son Verme üzerine makale serisi? Veya 40 yıldan uzun bir süre önce yazdığı Dünyayı Fethet ve günümüze kadar devam eden komünist hareketin olumlu ve olumsuz deneyimlerine ilişkin yaptığı eleştirel analiz ve sentezleri okumuş mudur?

Zeavin, BA'nın 1964 yılında UC Berkeley'deki İfade Özgürlüğü Hareketi (FSM) katılmasından bahsediyor. BA'nın FSM'nin önemli ilkelerini yeni komünizmin gelişimine nasıl dahil ettiğine dair tartışmaları içeren FSM Üzerine Düşünceler: Devrimci Olmak Üzerine isimli makalesini okumuş mudur?

Zeavin, BA'nın yeni komünizmde tartıştığı şu meseleye ilişkin ne düşünmektedir:

...“Amaç araçları meşrulaştırır” şeklindeki zehirli düşünceyi ve uygulamayı tamamen reddeder ve bu düşüncenin komünist hareketten kökünü kazımaya karardır. Yeni komünizmin temel

ilkelerinden biri, bu hareketin “araçlarının”, bilimsel bir temelde yürütülen devrim yoluyla tüm sömürü ve baskının ortadan kaldırılması temel “amaçlarından” kaynaklanması ve bunlarla tutarlı olması gerektiğidir.

Son on yıllardır konuşma ve yazılarında BA bu ülkede güçlenerek yükselen faşizmin gerçek tehlikesine karşı kritik analizler sağlamıştır. Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca yazmaya devam etmesine ek olarak BA; önemli siyasi, ideolojik ve felsefi soruları ele alan, dünyadaki gelişmeleri ve önemli güncel olaylar konusunda zamanında analiz ve önderlik sağlayan yüzden fazla da sosyal medya mesajı yayınlamıştır. Özellikle bu yıl mesajlarında Trump faşist rejiminin temsil ettiği gerçek tehlikeye ve devam eden zulümleriyle bu rejimin faşist iktidarını tam olarak konsolide etmeden önce ve kanunsuz tiranlığını arttırmadan önce iktidardan defedilmesi koşullarının yaratılabilmesi için kitlesele, şiddet içermeyen ancak kararlı ve sürekli mücadelenin gerekliliğine ve temeline odaklanmıştır.

Görünüşe göre Zeavin’in tüm bunlar hakkında söyleyebilecek önemli bir şeyi yok. BA’nın adını revcom.us ana sayfasında birçok kez geçmesinden provoke olmuşa benziyor. Aynı ana sayfada BA’nın bir düzineden fazla çok önemli meselelere odaklanan Temel Konular isimli sekmeden erişebileceği çalışmaları da var acaba Zeavin bunlardan herhangi birini okumuş mudur? BA’nın herhangi bir çalışmasıyla ilgili olarak temel temaların ve temel argümanların neler olduğunu; BA’nın bu temel argümanları genişletme ve kanıtlama yoluyla neler söylediğini söyleyebilir mi?

Anlaşılan o ki Zeavin en azından BA’nın yer aldığı son videolara- 2025 Yeni Yıl Açıklaması ve Sunsara Taylor ile yaptığı iki bölümlük röportaja bakmış. Ancak bunların önemli içeriğiyle ilgilenmek yerine görünüşü hakkında inanılmaz derecede önemsiz ve anlamsız magazinsel tarzda dedikodulara (estetik ameliyat geçirmiş olabileceğine dair aptalca iddia da dahil olmak üzere) kendini kaptırmış gözüküyor! Bu, BA ve onun

birçok önemli eseri tarafından temsil edilen şeyin özüyle ciddi bir şekilde ilgilenemeyen ya da ilgilenemeyecek olan oportünistlerin düştüğü seviyedir.

Tahmin edilebileceği üzere Zeavin'in vardığı sapkınca sonuç Dev-Komların bütün çabalarının "kendisi" yani BA için olduğudur. Bir kez daha, hakikat şudur ki BA ve onun sağladığı önderliği benimseyip uygulayanların tüm çalışmaları ve önderlikleri insanlığın özgürleşmesi içindir- Dev-Kom'un kullandığı ismi İnsanlığın Özgürleşmesi İçin Dev-Kom Birliklerinde olduğu gibi!

Binlerce yıldır süregiden sömürü ve baskıdan halk kitlelerinin çektiği korkunç acılardan ve bunun günümüz dünyasında akut bir şekilde uygulanmasından kurtuluş: Zeavin gibi biri için böylesi bir kurtuluş ilgi çekici değildir ya da en azından böylesi bir özgürleşme ile ilgili olarak ilkeli bir tartışmaya girmeye istekli değildir ki bu kendi şahsında göze batan bir eksikliktir. Ancak Zeavin, BA'nın yeni komünizmi geliştirmesiyle temsil edilen şeyin acil ihtiyacını ve son derece özgürleştirici karakterini fark edenlere saldırmak için Mark Twain'in tabiriyle "cehalet ve kibrin mükemmel kombinasyonunu" seçtiğinde bu artık Zeavin açısından kişisel bir başarısızlığın ötesine geçer. BA'nın 118 numaralı sosyal medya mesajında bu tip ilkesiz oportünist saldırılardan bahsederken vurguladığı üzere: "Bunlar her zaman zararlıdır ve özellikle şimdi, faşist Trump rejimine son vermek için mücadelede birleşebilecek herkesi birleştirmeye büyük ve acil bir ihtiyaç duyulduğu şu an da böyledir. Aksine hareket etmek -Trump/MAGA faşizmine karşı mücadelede birlik olunması gerekenlere ilkesiz saldırılar düzenlemek- sadece genel olarak büyük zarar vermekle kalmaz, aynı zamanda faşist rejime ve onun korkunç vahşet makinesine somut bir biçimde yardım eder."

Zeavin'in bu makalesine benzer bir şeyin ciddiye alınacağı beklentisiyle yayınlanması ne yazık ki "ilerici" ve "sol" olarak adlandırılan akımların çok büyük bir kısmını da içerisine almış bulunan günümüzün kokuşmuş egemen kültürünün

üzücü bir yorumu niteliğindedir. Ancak yine de Zeavin'in makalesi her ne kadar düşük seviyeli dedikodu, bariz yalanlar, uydurmalar ve genel olarak ilkesiz yöntemlerle dolu olsa da - ve her ne kadar ciddi ve ilkeli biri makalesini basit bir saçmalık olarak görüp reddetmek istese de- Zeavin'in yaptığı türden saldırılar gerçek zararlar vermektedir. BA'nın Katherine Stewart'a Meydan Okumasında yazdığı gibi, ihtiyaç duyulan şey- özellikle şu an da çok yaygın bir şekilde hüküm süren yüzeysel ve yıkıcı oportünizme karşı özellikle temel ve önemli meselelere ilişkin konularda fikir farklarının ve anlaşmazlıkların ifade edilmesinin, kişinin aynı fikirde olmadığı diğer kişilerin pozisyonlarıyla ciddi bir şekilde ilgilenmesine ve bu pozisyonları dürüst bir şekilde tanımlamasına dayanması gerektiği temel ilkesine bağlı kalmak ve bu ilkeyi tutarlı bir şekilde uygulamaktır. Ve bugün Trump/MAGA faşizmine karşı birleşebilecek herkesi bir araya getirme ihtiyacının ışığında bunun şu an da özel bir önemi vardır; bütün dürüst insanların (bu ülkede hüküm süren sistemin temel doğasına ilişkin önemli ölçüde farklı görüşlere sahip olanlar da dahil olmak üzere) bu durumun aciliyetini kavraması gerekmektedir.

Hannah Zeavin'in N+1'de Yayınlanan Makalesindeki Uydurmalar ve Yanlışlar

Zeavin'in makalesinde yer alan aşağıdaki yalan ve uydurmalar listesinden de anlaşılacağı üzere ne kendisi ne de N+1 editörleri Zeavin'in Bob Avakian ve Dev-Komlara yönelik kaba saldırılarına ilişkin herhangi bir teyit çabasına girişmemiştir. İşte Zeavin'in yanlış ele aldığı tartışmasız hakikatler:

- Zeavin kendisine "Bob Avakian'ın bir konferansının kaset filmden gösterimine katılmak ister misin?" diye sorulduğunu yazıyor.

2003 yılında herhangi bir film haline getirilmiş konferansı yoktur. Bu bir uydurmadır.

- Zeavin Avakian'ın Fransa'ya 1979 yılında protestolar sırasında bir polise saldırdığı için kaçtığını iddia eder. Bu tamamen bir uydurma ve yalandır. Bundan aşağıda daha detaylı bahsedeceğiz.
- Zeavin, “Müdavimler üçte biri üzerlerinde BA Konuşuyor: Devrim Daha Azı Değil! Gibi şeyler yazan Dev-Kom tişörtleri giyiyorlardı diyor.

Ancak yukarıda makalede de geçtiği üzere bu sloganla basılan tişörtler Bob Avakian aynı adlı konuşmasını gerçekleştirdikten sonra yani 2013 yılı itibariyle ortaya çıkmıştır.

- Yine Zeavin “haftada bir Avakian'ın videolarının gösterimi yapılıyordu; Mao ile ilgili veya Avakian'ın Fransa'dan kameraya konuştuğu ve Irak Savaşı ile ilgili fikirlerini aktardığı veya 60'lerde Richmond, Kaliforniya'dan siyah beyaz görüntülerin olduğu videolar” diye yazıyor.

Ancak hiçbir zaman Avakian'ın Fransa'da Irak Savaşından bahsettiği bir videosu olmadı.

- Zeavin şöyle yazıyor:

“Ailemi sevdiğimi söylemedim ama onları seviyordum. Devrim geldiğinde ölmek zorunda kalacaklar mı? Şaşırmış görünüyordu. Evet mi? dedi. Belki emin değildi belki de beni korkutmak istemiyordu.”

“Böylece zamanım NION ve RCYB arasında bölünüyordu. Şu an ki savaşı durdur, gelecek savaşa hazırlan. Bunu anlamak benim için zordu. Savaş karşıtıydık ama özgürleşmek için savaşa ihtiyacımız vardı. Sonunda Savaşa Hayır Ancak Sınıf Savaşı demeyi öğrenecektim.

Dev-Komların anlayış ve duruşuna sahip hiç kimse bu iki pozisyonu da savunmaz ve böylesi şeyler söylemez. Savaşa Hayır Ancak Sınıf Savaşı gibi çığ ve ekonomist bir pozisyon hiçbir zaman bizim pozisyonumuz olmamıştır. Bu hiçbir zaman adil ve

adil olmayan savaş gibi kompleks bir meseleyi ele alırken kullanacağımız bir formülasyon değildir. Bu daha ziyade çığ, sözde “solcu” kimi “sosyalist” ve anarşistlerin oportünist pozisyonudur.

Ayrıca devrim gibi ciddi meseleleri ters ve sübjektif bağlamlarda, örneğin kimin yakınının devrimin bir hedefi olup olmayacağı gibi şekillerde ele almayız. Bahsettiğimiz ve üzerine çalıştığımız devrim bırakın devrime dahil olan insanların ailelerini hakim sınıflardan bireyleri hedef almak (veya intikam almak) üzerine değildir! Bob Avakian’ın defalarca kez belirttiği üzere (on yıllardır!) bu devrim kesinlikle intikam üzerine değil özgürleşme üzerinedir ve devrimin oluşu bu baskıcı sistemi uygulayan aygıtların yenilmesi ve sökülüp dağıtılması üzerinedir.

- Zeavin alaycı bir üslupla şöyle yazıyor: NYPD bile bu mitingde kırk bin kişilik bir kalabalık olduğunu tahmin ediyor (Dev-Kom kuralı polis sayısını al ve ikiye katla).”

Burada söylenen doğru değil. Dev-Komlar meseleye ilişkin hakikatleri ortaya koymakta çok titiz davranırlar ve siyasi amaçlarına hizmet etmesi için hakikati çarpıtmazlar (Zeavin’in tüm makale boyunca yaptığıнын tersine...).

- Zeavin gelecek hafta bir mitingde Dev-Kom adına konuşmacı olmak isteyip istemediğini soran bir mail aldığını söylüyor.

Bu büyük bir çarpıtmadır. Devrim Kitaplığının gönüllüleri Mahmud Halil’e özgürlük ve Trump/MAGA faşizmine karşı düzenlemek bir miting için pek çok UC Berkeley profesörüne ulaşmışlardır. Zeavin kesinlikle Dev-Kom adına konuşmaya çağırılmamıştır ancak kendi perspektifinden karşı karşıya olduğumuz faşist tehlike hakkında konuşmaya davet edilmiştir. Bu maili gönderen gönüllü Zeavin’in Filistin yanlısı muhalefetin susturulmasına karşı gelip farklı perspektiften

insanlarla buna karşı çıkacağı konusunda ciddi olduğunu düşünme yanılığısına kapılmıştır.

Önemli Bir Mesele: Oportünist Çarpıtmayı Temizlemek

Bilgisiz ve kötü niyetli oportünistler tarafından iddia edilenlerin aksine Bob Avakian'ın 1980'lerin başında karşı karşıya kaldığı ciddi yasal kovuşturmalara ilgili olarak BA kefaletle serbest bırakılmamıştır. Konuyla ilgili gerçekler aşağıdaki gibidir:

Çin'in revizyonist lideri Deng Xiaoping'in 1979 yılında Washington'a yaptığı ziyarete karşı düzenlenen eyleme polisin saldırması sonucu Bob Avakian ve pek çok başka kişi (Mao Sanıkları) ciddi yasal yaptırımlarla karşı karşıya kaldı. Bu suçlamalarla ilgili dava farklı aşamalardan geçti. Suçlamalar bir noktada düşürüldü ancak davalar yeniden açıldı. 1980'lerin başında Fransa'da sürgünde bulunan BA siyasi mülteci statüsüne başvurdu. Aynı zamanda, bu davayla bağlantılı olarak BA'nın mahkemeye çıkması gerektiği halde çıkmaması gibi bir durum hiç ortaya çıkmadı; ve sonunda bu suçlamalar düştü.

BA'nın Fransa'ya siyasi mülteci statüsü için yaptığı başvuru sadece bu davayla ilgili ya da bu davaya bağlı değildi. Bu başvuru BA'nın özgürlüğüne ve hayatına yönelik sistematik baskı ve tehditlerin daha geniş modeline dayanıyordu ve bunların hepsi başvuru dosyasında belgelerle kapsamlı bir şekilde gösterilmişti. Fransa'da siyasi mülteci statüsü için yapılan bu başvuru bir Amerikan vatandaşı olan BA'ya ABD'deki siyasi zulmün bir sonucu olarak siyasi mülteci statüsü verilmesinin "demokratik" ABD ve hükümeti için önemli bir utanç kaynağı olacağı gerekçesiyle reddedildi. Bu özel durum sırasında ve bunu takip eden yıllarda BA, ABD'nin ve nihayetinde tüm dünyanın radikal, özgürleştirici dönüşümünü gerçekleştirmek için ihtiyaç duyulan devrimle ilgili olarak teorik olduğu kadar pratikte de önderliğini kararlı bir şekilde sürdürmüştür ve bu önderlik BA tarafından geliştirilen yeni komünizmin atılımında yoğunlaşarak ifadesini bulmuştur.

İzmir’de Bir Grevin Ortaya Çıkardıkları

29 Mayıs’ta İzmir’de başlayan belediye işçileri grevi bir çok açıdan tartışmaya neden oldu. Yoksulluk sınırının altında yaşamaya mecbur bırakılan binlerce insan, nispeten daha iyi bir maaş için greve gitme kararı aldılar. Ve ardından olan oldu. Bu ülkenin hakim sınıflarının “sosyal demokrat” kanadı, egemenliğini göstermeye başladı. “Tek adam diktatörlüğünü” yenmeye ve “demokrasiyi getirmeye” ant içmiş CHP, bir kabak çiçeği gibi açıldı. Şimdi bu “egemen” anlayışı biraz bileşenlerine ayıralım.

Yoksulluk sınıfsaldır, sistemiktir

CHP, uzun zamandır bu ülkedeki kutuplaşmada Erdoğan karşıtı cephenin lokomotif gücüdür. İnsanların bu rejime karşı tepkilerini ve öfkelerini örgütlemek üzere, rejimin suçlarını bu Cumhuriyetin özünden yani kapitalist bir diktatörlük olduğundan bağımsız olarak, Erdoğan’ın “şahsi” hataları ya da iktidar olma “arzusu” ile açıklaya gelmiştir.

Sorun sadece “tek adam” ve onun “yancılarıyla” açıklanınca - bazı aklı selim “solcular” buna Saray rejimi diyor- haliyle sistemin doğası ve niteliği tartışılmaksızın sınıflar üstü bir rejim tartışması dönüyor. Halbuki Erdoğan’ın 20 yılı aşkın süredir var olan iktidarı altında, İslamcı burjuvazi devlet olanaklarıyla da büyümeye yelken açmış olsa bile, bu ülkenin Kemalist sermayesini temsil edenler de servetlerine servet katmış ve büyümeye devam etmişlerdir. Ve bu katbekat “büyüme başarısı”, milyonlarca insanın yoksulluk ve açlık sınırı altında ücretlerle çalışmadan gerçekleşemez.

Kapitalizm, sömürünün ve günümüz yoksulluğunun hem kaynağı hem de nedenidir. Kapitalist üretim ilişkileri, pazar için sürekli metaların -malların- üretilmesine yöneliktir. Bu üretim, insanların, gezegenin ve üzerinde yaşayan insan olmayan hayvanların “ortak iyi” anlayışı için değil, sermaye sahibinin maksimum karı üzerine gerçekleşir. Sermayeler üretim esnasında yalnız olsalar bile, pazarda birbirleriyle muazzam bir rekabet halindedir. Ve bu rekabet son derece acımasızdır. Sermaye sahibi, rekabete direnmek için büyümek zorundadır. Bu büyüme esnasında toplumsal değeri yaratan üretici güçler, gerekli toplumsal emek zamandan payına düşeni almazlar, çünkü bu artı-değer olarak sermaye sahibi -kapitalist- tarafından gasp edilir. Bu şahsi gasp ne kadar büyük olursa, sermaye sahibinin büyümesi ve böylece pazarda diğer sermaye sahipleriyle rakabeti o denli güçlü olur. Pazara yönelik malların üretimi, insanlar arasındaki eşitsizliği, sömürü ve baskıyı sürekli olarak güçlendirir. Tüm bunlar, sefaletin üretimi ve yeniden üretimini sağlarken, sürekli büyüyen yoksullar ordusunun üretim ilişkilerini tehdit etmemesi ve çarkın dönebilmesi için burjuva diktatörlükle -zor yoluyla ya da inşa edilmiş rızalık yoluyla- sistem devam ettirilir. Erdoğan yeri geldiğinde “grevleri yasaklamanın milli değerleri koruduğunu”, “milli ekonomiyi” ayakta tuttuğunu söylemekle övünür.

AKP ve CHP: Öz olarak aynı, nitelik olarak farklı

20 küsür yıldır Erdoğan’ın tesis ettiği rejimden şu ya da bu şekilde rahatsızlık duyan bir çok insan var ve bu son derecede önemlidir. İnsanlar bu sistemi yönetenlerden, onların yönetme biçimlerinden sistemi anlamadan dahi eleştiriyor ve çeşitli seviyelerde rahatsızlık duyarlarsa, tüm bu sömürü ve baskının gereksiz olduğunu ve bunlarsız bir dünyanın potansiyeli için de dönüşebilme dinamiklerini barındırırlar. Fakat sistem sadece bir “vizyon” tarafından temsil edilmez. Hatta aynı sistemin savunucuları, radikal olarak mevcut “vizyona” karşı çıkar hatta bunun için bedel bile ödeyebilirler, tıpkı Ekrem

İmamoğlu örneğinde olduğu gibi. Yine de, rejime ve onun işleri sürdürmedeki tehayyülüne karşı olmak otomatik olarak radikal bir değişikliği barındırmaz. Hatta çoğu zaman, **bu sistemin daha farklı ama daha fazla güçlenmesi** için yeni bir “vizyon”, yeni bir rejim ile taçlandırılmak ister.

Uzun zamandır söylediğimiz üzere, CHP bu ülkenin hem kurucu partisi hem de Kemalist kliklerin -ve Erdoğan’dan rahatsızlık duyan diğer bazı İslamcı kesimlerin- lokomotif gücüdür. CHP, soykırımlar ve katliamlar üzerine kurulmuş, baskıcı ve sömürücü Cumhuriyetin “yeni yüzyılında” yeniden rol oynamak istemektedir. Soykırım ve katliamlara temel rol oynayan, bu ülkenin kurucu kodları olan, Türkçülük ve Sünni İslamla kopmamakta ona yeni bir biçim vermektedir.

“Sosyal demokratların” 3 oku, İşçi düşmanlığı, Kürt Düşmanlığı ve Alevi Düşmanlığı

29 Mayıs’ta grevin başlamasından sonra İzmir belediye başkanı arkasında kenetlenen “sosyal tabakanın” şaşırtıcı olmayan açıklamaları, bu ülkede CHP’nin ne olduğu ve asla ne olamayacağına dair yüzünü bir kez daha göstermiştir.

İşçi düşmanı ve şovenist Cemil Tugay ilk açıklamalarında, “işçi şımarıklığından” bahsetmiş, “yüksek ücret” aldıklarını söylemiş “asgari ücrete karşı grev yapmıyorlar” diyerek, grevdeki işçileri izole etmeye çalışmıştır. Bu ülkede bir tane işçi yok ki asgari ücreti savunsun. Bu ülkede işçilerin ezici bir çoğunluğu bırakın “yüksek ücretle” şıarmayı, çocuklarının geleceği için kaygı içerisinde yaşarlar ve ölürlər. Tugay, sözde Erdoğan karşıtı “muhalif” medyayı da yanına alarak, “AKP’ye hizmet ediyorlar” adı altında, emekçilerin mücadelesini bastırma yoluna gitmektedir.

Dahası, Tugay’ın “sosyal tabanı”, işçilerin çoğunun Kürt ve Alevi olduğunu ve bu yüzden bir grev başlattığını söyleyerek,

aslında CHP'nin Türkçü ve Sünni islamcı tezlerini temsil ediyorlar. Ülkenin bu kurucu kodları, Erdoğan'la birlikte başka bir nitelik kazanmış olmakla birlikte, CHP'nin ortak paydasıdır. 0 yüzden Kürtler ve Aleviler en temel insani haklarını aradıklarında, iki kesim tarafından da "bölücü", "dış mihrak", "şımarık" ilan edilmekten geri kalmayacaklardır.

İktidar ve "muhaletin" birlikte tuttuğu Demokles Kılıcı

Bugün bariz bir şekilde, AKP ile CHP arasında akut bir çelişki vardır. CHP'nin temsil ettiği klikler, Erdoğan'ın 2016'dan beri tesis ettiği ve güçlendirdiği rejimden rahatsızlık duymakta ve bazı boyutlarıyla değiştirmek istemektedirler. Bu meseleye daha önce [burada](#) ve [burada](#) değinmiştik. Her ne kadar bu iki hakim sınıf kanadı arasında keskin çelişkiler olsa bile esas kavga, temsil ettikleri sistemin rejiminin nasıl olacağı üzerinedir, sistemin özünün değişmesi üzerine değil. Her ikisi de, baskıcı ve sömürücü bu sistemin devamlılığını farklı niteliklerde talep etmektedir.

AKP'nin ve CHP'nin bakış açısında keskin benzerlikler de vardır. Sadece bu sistemin devam etmesi talebinde değil, bunun siyasi meşruluk olarak ifadesinde de aynı temel yöntem ve yaklaşımı paylaşırlar. Erdoğan nasıl ki kendisiyle çelişen ve eleştirenleri "yerli ve milli" olana düşman ilan ederek toplumu kutuplaştırırsa, CHP'de kendisini eleştirenleri "AKP'ye hizmet" edenler olarak etiketleyerek, her türden eleştiriyi mahkum eder. **Erdoğan'ın yıllar önce söylediği "taraf olmayan bertaraf olur" mottosu, CHP'nin de dayanak noktalarından biridir.** Ve böylece Erdoğan karşıtlığını CHP'ye biat ya da en hafif haliyle pasif eklemlenme biçiminde sunarlar. Bunun dışında her tutum, "Erdoğan'a hizmet" olarak CHP tarafından servis edilir.

Bir kez daha söylemekte fayda var; **CHP çözümün değil sorunun parçasıdır. CHP'den yapamayacağı, dönüşemeyeceği şeyleri**

beklemek son tahlilde CHP'ye dönüşmek anlamına gelir. CHP sadece, üzerinde yaşadığımız bu baskı ve sömürücü düzenin kurucu partisi değil aynı zamanda onun sadık bir garantörü ve devam ettiricisidir.

İzmir grevinin öğrettikleri

- İzmir grevi, hakim sınıfların “sosyal demokrat” kanadının, bu baskıcı ve sömürücü sistemin garantörü ve savunucusu olduğunu çıplak bir şekilde tekrar göstermiştir.
- İzmir grevi, Kürtlerin ve Alevilerin sadece işçi olmalarından ötürü değil aynı zamanda ezilen ulus ve inançlardan gelmelerinden ötürü, sürekli olarak terörize edildiklerini, en temel insani haklarını ararken bile kriminalize edildiklerini bir kere daha göstermiştir - üstelik “taban ittifakı” yapan parti tarafından
- İzmir grevi, burjuva muhalefeti şu ya da bu düzeyde eleştiren herkesin kaçınılmaz olarak “AKP” ile anıldığını ve rejim ne olursa olsun kapitalist toplumda muhalif kültürün ve bakış açısının serpilip dönüşüm için itici bir güç olamayacağını bir kez daha göstermiştir.
- İzmir grevi, rejime yönelik niteliksel olarak farklar barındırmakla birlikte her iki hakim sınıf kanadının özünün aynı olduğunu aleni bir şekilde göstermiştir.

Bu sistemden, onun hali hazırdaki rejiminden ve sözde muhalif ama esasta bu sistemin devamlılığını sürdüren siyasi temsillerinden rahatsızlık duyan, öfkelenen herkesin, gerçek bir devrimin inşası için acil bir şekilde harekete geçmesi gerekir. **Bu sisteme onun ister faşist ister “liberal” isterse “sol” temsillerine yegane cevap gerçek bir devrimdir, daha azı değil.** Bu devrimin niteliği ve özgürleştirici vizyonu hakkında daha fazla bilgi edinmek için, Bob Avakian'ın eserlerini edip, etüt edebilir, bizlerle tartışabilirsiniz. Bu insanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayan diğer canlı türlerinin kurtuluşu için son derecede yakıcı ve temel bir gereksinimdir.

Trump'ın Doğum Günü Geçit Töreni ve ABD Ordusunun Nazileştirilmesi

yi not alın: aşağıdan gelen bir kitle ayaklanması ile kilit önem taşıyan devlet kurumlarında ayrışmalar bir araya geldiğinde faşist ve diğer aşırı gerici ve kanunsuz rejimlerin başka ülkelerde iktidardan düşürülmesinde önemli yollardan biri olmuştur.